Titania McGrath

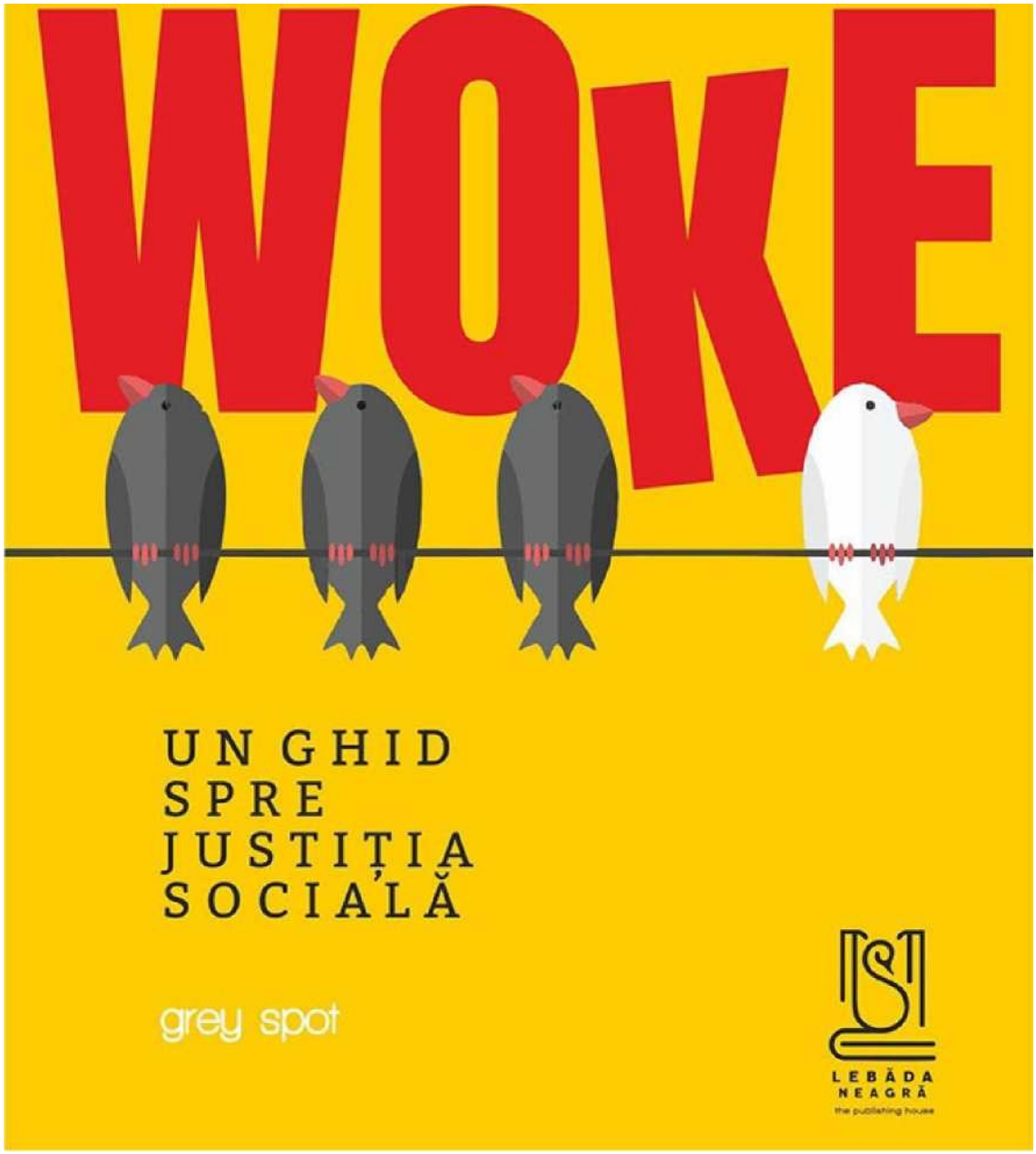

TITANIA MCGRATH

WOKE

Un ghid spre justiţia socială

Traducere din limba engleză
de Claudia Pincovski

Lebăda Neagră
Iaşi, 2021

Titania McGrath este numele unui personaj fictiv creat în aprilie 2018 pe Twitter de către actorul de comedie Andrew Doyle. Doyle este redactor la revista on-line de cultură şi politică Spiked şi conduce la Londra o serie de spectacole de stand-up intitulate Comedy Unleashed. Doyle îşi descrie creaţia, pe Titania Mc Grath, drept „o militantă vegană care crede că este un poet mai bun decât William Shakespeare”. Din martie 2021, Titania are peste 600 000 de adepţi. Contul ei pe Twitter, potrivit lui Doyle, a fost conceput să batjocorească „cultura trezită” contemporană. Contul Titaniei McGrath a fost suspendat de patru ori sub acuzaţia de incitare la ură.

Sub acest pseudonim, Doyle a scris două cărţi – Woke: A Guide to Social Justice, care a fost publicată pe 7 martie 2019 şi cartea pentru copii, My First Little Book of Intersectional Activism, care a fost publicată în septembrie 2020. În martie 2019, intervievat de un jurnalist de la The Sunday Times, Doyle a recunoscut că este persoana din spatele contului Titania McGrath, deşi iniţial a negat acest lucru.

„Numai prin înfrângerea greutăţilor, suferinţă şi acţiuni militante poate fi obţinută libertatea.”

Nelson Mandela

„Nu e un zâmbet; e un capac care acoperă furia.”

Bet

„Poezia mea e intransigentă.

Instinctele-mi sunt profunde.

Celor puternici le e teamă de mine.

Cei opresaţi mă adoră.

Eu sunt adevăr.

Eu sunt Titania McGrath.”

Titania McGrath

Introducere

„Dumnezeu e o lesbiană evreică de culoare.”

Derek Jarman

M-am născut conştientă de ceea ce se întâmplă în jur. Puterea mea de conştientizare e congenitală. Curge prin mine ca un elixir magic, păstrându-mi sufletul purificat şi otrăvit pentru luptă. În multe feluri, sunt o Ioana d'Arc a zilelor noastre: încăpăţânată, precoce, vorbitoare fluentă a limbii franceze.

Străinii mă complimentează adesea pentru neclintitul meu simţ al dreptăţii sociale.

„Pe Titania”, spun ei, „abia am cunoscut-o, dar îmi pare a fi una dintre persoanele a cărei existenţă nu face decât să întruchipeze virtuţile interconectate ale curajului şi adevărului”. Lucruri de acest gen mi se întâmplă aproape zilnic.

Permiteţi-mi să mă prezint în mod oficial. Mă numesc Titania Gethsemane McGrath. Sunt o poetă intersecţionalistă radicală, dedicată pe de-a-ntregul feminismului, dreptăţii sociale şi protestelor paşnice.

În ultimii ani am devenit o prezenţă formidabilă pe scena de slam poetry. Pentru cei care nu sunt familiarizaţi cu termenul, slam poetry e doar poezie obişnuită, dar cu mai multe pauze. Şi, de obicei, există şi un bufet fără lactoză la final.

Interpretez frecvent la festivaluri de artă, biserici secularizate şi alte locuri în care se retrag lesbienele pentru momente de spiritualitate. Am scris peste cinci mii de poezii, o parte dintre ele fiind incluse şi în acest volum. Îmi place în mod special Cum să

inciţi un cioban[1], o lucrare dedicată Unchiului Asbjorn, singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Odihnească-se în pace atunci când va muri!

Există momente în care dimensiunea propriului meu talent mă înspăimântă.

Uneori, când citesc ceea ce am scris, nu pot să nu ajung la concluzia că sunt singurul artist în viaţă demn de a fi remarcat. Am acea abilitate deosebită de a duce un bisturiu lingvistic spre fanatismul canceros al culturii moderne occidentale.

Ca un simbol al milenialilor din prim-planul activismului online, sunt plasată într-un mod unic, astfel încât să te ghidez printre adesea ambiguul sistem de concepte care alcătuieşte „conştiinţa” contemporană. Ca s-o spun direct, sunt o persoană mult mai bună decât tine.

Asta nu e aroganţă. Aş merge într-atât de departe încât să spun că a fi înzestrat e un blestem. Aş prefera mai degrabă să fiu o persoană mediocră, ca toţi ceilalţi.

Bătălia pentru justiţie socială a fost purtată pentru prea mult timp de hipsteri din clasa mijlocie, genul care-şi face cumpărăturile la Urban Outfiters şi consideră că uleiul pentru barbă e o investiţie raţională. Dar a fi conştient de ceea ce se întâmplă în jurul tău e, de obicei, mult mai uşor decât se crede. Oricine poate fi activist. Poţi schimba lumea în mai bine prin gesturi simple, precum a adăuga un steag în culorile curcubeului la profilul tău de Facebook, sau a-i atrage atenţia unei persoane în vârstă care nu înţelege ce înseamnă „non-binar”. Într-adevăr, prin reţelele de socializare este acum posibil să arăţi cât de virtuos eşti fără a fi necesar să faci ceva anume.

Activiştii ca mine sunt deschizătorii de drumuri spre un nou război cultural, adulmecând precum vitejii câini însetaţi de sânge ai dreptăţii. Pentru a oferi un exemplu tangibil al realizărilor noastre, gândeşte-te la cum definiţia cuvântului „nazist” a fost lărgită pentru a include pe oricine a votat pentru Brexit, care a luat vreodată în considerare să susţină Partidul Conservator sau

a refuzat să ia în serios publicaţia The Guardian. Deşi aceasta este o victorie măreaţă pentru cauza progresistă, înseamnă totuşi că acum, în modernul Regat Unit, trăiesc mai mulţi nazişti decât existau în 1930 în Germania. Asta face din Woke: un ghid spre justiţia socială, nu doar o lucrare de actualitate, ci una esenţială.

Un bărbat nu ar fi putut scrie această carte. Bărbaţii nu ar putea niciodată să ajungă pe culmile conştiinţei din cauza masculinităţii toxice fundamentale. Le e teamă de puterea yoni, ritmul primar al fluxului menstrual. Femeile sunt zeiţe celeste, surori de sânge ale sacrelor vrăjitoare ale lunii.

Sunt un narator al realităţii, un asasin al patriarhatelor, un metafizician fără frică.

Îmi îndes scrotul de gen neutru în gura inamicilor justiţiei. Îi alăptez pe copiii speranţei prin viguroasele mele sfârcuri ale egalităţii.

Dacă citeşti asta, probabil suferi de inabilitatea de a ţine pasul cu trendurile moderne. Sunt aici să te ghidez pe terenurile minate ale dreptăţii sociale, să te modelez într-o versiune mai plăcută a ta. Imaginează-ţi că sunt o olăriţă în atelierul ei, iar tu eşti o bucată diformă de lut.

Dacă doreşti, îţi pot modela destinul.

1. În original, How to Prod a Shepherd.

Bătălia mea

„Iartă, dar nu uita, fato, ţine-ţi capul sus.”

Tupac Shakur

Poate că m-am născut conştientă, dar lumea în care ajunsesem era cu totul inconştientă. Acesta e motivul pentru care am fost mereu atât de radicală. Primul lucru pe care l-am făcut ca bebeluş a fost să urinez pe obstetrician. Nu am plâns deloc, ceea ce, aparent, a cauzat ceva panică. Asistenta m-a plesnit să vadă dacă poate declanşa vreo reacţie. Am rămas impertinentă.

Am fost singurul copil a doi avocaţi. Am înţeles devreme că educaţia privată şi frecventele vacanţe în Muntenegru şi Maldive erau numai un truc prin care părinţii îmi puteau distrage atenţia de la oprimare.

Anii copilăriei mele au fost marcaţi de traume psihologice, ceea ce n-ar trebui să fie o surpriză prea mare. A te naşte într-o societate heteronormativă, patriarhală, supremacistă albă, poate fi o deformare pentru psihicul oricui, mai ales pentru cel al unei copile feministe, de la care oamenii aşteptau să stea nemişcată şi să nu se plângă.

Am fost alăptată în primele şase luni din viaţă. Mama nu şi-a dat seama că sunt vegană? I-a păsat măcar? În orice caz, ăsta se numeşte abuz.

Înainte chiar de a putea să ies din pătuţ, mă tăiam cu acul de siguranţă de la scutec. La patru ani, sufeream deja şi de anorexie şi de supraalimentare. Când aceste două probleme apar simultan, pot fi dificil de identificat, deoarece victima mănâncă o cantitate normală de mâncare într-un mod consecvent.

Dar sângeram pe dinăuntru. Interiorul meu era literalmente plin de sânge.

După ce m-am alăturat creşei locale, am decis să mă identific ca fiind genderqueer[1]. Instinctiv, am ştiut că trebuia să rezist la ceea ce L aurie Penny descria a fi „catastrofa heterosexualităţii”. Eram cu ani-lumină înaintea timpurilor mele, pentru că, în acel moment, termenul genderqueer nici măcar nu exista. Educatorii nu auziseră niciodată de o toaletă pentru un gen neutru, aşa încât cerinţele mele fuseseră întâmpinate de priviri goale. Nu-i de mirare, aşadar, că am sfârşit prin a deveni un caz sever de tulburare de stres post-traumatic, diagnostic pus de mine.

Întotdeauna m-am jucat cu limbajul. Îmi amintesc de prânzurile de la creşă, unde obişnuiam să folosesc paste alfabet pentru a scrie sinonime creative pentru „vulvă”. Chiar şi la delicata vârstă de cinci ani, eram dornică să demistific obişnuitele prejudecăţi sociale în privinţa sistemului de reproducere feminin.

Cu cât am înaintat în vârstă, am excelat la toate subiectele academice, mai puţin biologie, fizică, economie, istorie, religie, informatică şi matematică. Mi-am dat seama că nu era un „eşec” din partea mea, ci mai degrabă că aceste arii de studiu sunt construcţii patriarhale, care perpetuează privilegiul persoanelor albe. Eul meu adolescentin avea suspiciune instinctivă; notele mele mici erau, fără îndoială, un îndrăzneţ act de autosabotare subconştientă.

Aşa cum evidenţiase profesorul Rochelle Gutiérrez de la Universitatea din Illinois, „din multe puncte de vedere, matematica însăşi operează ca albul”. Într- adevăr, clanul Ku Klux Klan era cunoscut cândva pentru că ardea obiecte sub forma unor semne de plus pentru a-şi intimida victimele.

Pe lângă asta, Pitagora pipăia copii.

Eram în şcoală când predispoziţiile mele poetice au găsit ceva împotriva căruia să se revolte. Un profesor heterosexual de limba engleză, cunoscut ca fiind domnul Gourlay, a încercat să ne înveţe sonetele lui Wordsworth. Cred că erau despre un pod sau ceva. Tot ce le caracteriza – ritmul forţat, ortografia greşită (ce

naiba e un doth[2]?), simţul pur al dreptului masculin – m-a dezgustat. La examenul practic de teatru de final de liceu am prezentat o piesă născocită de mine în care am defecat pe o copie a operelor complete ale lui Wordsworth, în direct, pe scenă. Mi-a distrus şansele de a fi preşedinta consiliului elevilor, dar cu siguranţă a meritat.

Educaţia mea universitară a fost destul de tipică. Am studiat limbile moderne la Universitatea Oxford şi apoi am rămas acolo pentru un master în Studiile de gen, pentru care am scris o disertaţie inovatoare despre technopaganism şi despre natura corozivă a unui viitor cis-masculin. E genul de studii care te pregăteşte pentru lumea reală.

Abia la universitate am compus prima mea capodoperă poetică autentică: „Castraţi toţi bărbaţii albi”. A fost atât de radicală şi plină de forţă, încât ziarul studenţilor a refuzat s-o publice. Afirmaţia editorului că „pur şi simplu nu e atât de bună” era clar o scuză pentru a înlătura inevitabila controversă care ar fi rezultat. Am privit această respingere ca pe o dovadă a misoginiei instituţionalizate şi am pus în scenă un protest sub formă de spectacol, ţipând versurile poemului meu în repetate rânduri pe High Street, mânjită cu sânge menstrual, aruncând în trecători cu viermi morţi.

Încă de atunci am lucrat fără încetare pentru a produce cea mai puternică şi disidentă scriere pe care au cunoscut-o vreodată oamenii. Cuvintele pot schimba lumea. Când activiştii queer i-au luat cuvântului gay sensul tradiţional de „fericit”, şi-au atins scopul de a creşte gayness-ul în defavoarea fericirii. Atât de puternic este limbajul.

Nu scriu poeme, scriu pumnale eviscerante ale adevărului.

Momentan, locuiesc într-una dintre proprietăţile mele londoneze, un semidecomandat cu trei dormitoare, în Kensington. Spălătoria nu este deosebit de spaţioasă, dar bătăliile mele cotidiene sunt cele care îmi hrănesc geniul. Mă hrănesc cu nefericire, o diger şi o vomit înapoi în eter ca pe un frumos duş caleidoscopic.

Mi-am făcut misiune din a schimba lumea în mai bine, din a călca

pe urmele unor astfel de iluminaţi atât de inovativi cum au fost Emmeline Pankhurst, Rosa Parks şi acel tip care l-a interpretat pe Mr. Sulu în Star Trek. Ador cuvântul woke („trezit”) pentru că societatea noastră este o fiară adormită, care stă în comă de prea mult timp. Trebuie înghiontită.

Acesta e momentul în care intru eu în scenă. Sunt acea formidabilă persoană care înghionteşte bestia. Citeşte mai departe şi, sub îndrumarea mea, şi tu poţi ajunge la trezirea ta interioară.

1. Genderqueer este termenul folosit pentru persoanele care nu subscriu la deosebirile convenţionale de gen, neidentificându-se cu niciunul dintre acestea, atât separat, şi nici într-o combinaţie de sex masculin şi feminin (n.trad.).

2. Doth este forma arhaică a verbului englezesc to do (a face) la timpul prezent, persoana a IlI-a, singular (n.trad.).

La naiba cu patriarhatul!

„Când o femeie ajunge la orgasm cu un bărbat, ea nu face decât să colaboreze cu sistemul patriarhal, erotizându-şi propria opresiune.”

Sheila Jeffreys

Am de oferit cuvinte înţelepte pentru toate fetele tinere. Indiferent de ceea ce faceţi în viaţă sau de cât de mult obţineţi, veţi fi întotdeauna victime ale patriarhatului. Înţelegerea acestui lucru este cheia emancipării voastre.

De la timpuri apuse, şi chiar cu mult înainte de asta, femeile au luptat sub greutatea fatală a patriarhatului. Istoria femeilor este ca un gândac de nisip care încearcă să traverseze Serengeti purtând testiculul unui cal pe spate. Da, femeile din Occident pot vota, îşi pot construi cariere şi toate celelalte clişee pe care bărbaţii adoră să le spună din nou şi din nou, ca nişte papagali. Cu toate acestea, tristul adevărul este că femeile din societatea de astăzi sunt mai oprimate ca niciodată. Iluzia libertăţii este cea care face opresiunea noastră cu atât mai devastatoare. Faptul că atât de multe femei cred că se bucură de viaţa lor nu face decât să-mi demonstreze punctul de vedere.

Eliberarea femeilor este un miraj. Imediat ce pare atât de aproape de tine, dispare. Nu lăsaţi niciodată un bărbat să vă spună că nu sunteţi o victimă. Un bărbat subnutrit, fără casă, care doarme într-un canal este în continuare mai privilegiat decât Regina.

Din fericire, activişti la fel ca mine – cum sunt Laura Bates, Emma Watson şi Caroline Criado-Perez – se străduiesc neîncetat să injecteze nişte estrogen mult întârziat în acest sistem care e

pe moarte. Simt o veritabilă înrudire cu aceşti apărători neînfricaţi ai asupriţilor. În primul rând, avem prieteni comuni, cei mai mulţi datorită circuitului de dezbateri al şcolii publice sau din turneele de hochei, cum era înainte. De asemenea, naşii mei obişnuiau să-şi petreacă vara într-o staţiune elveţiană frecventată adesea de familia Criado-Perez, aşa că suntem,

practic, rude.

Lupta poate fi destul de descurajantă, aşa cum a subliniat Laurie Penny în cartea sa Bitch Doctrine: „M-am luptat ani de zile, de când eram şi eu o elevă tulburată, pentru o lume în care femeile ar putea fi tratate ca fiinţe umane şi uneori pare că nimic nu s-a schimbat”. Este aproape ca şi cum munca ei nu ar fi avut niciun impact.

Cuvântul „femeie” provine din engleza veche, fiind folosit pentru a desemna o „fiinţă omenească femelă”, în timp ce „bărbat” înseamnă pur şi simplu „om”. Din punct de vedere lingvistic, acest lucru denotă faptul că femeile deviază de la normă. Pentru a remedia acest lucru, mă refer uneori la bărbaţi spunându-le „non-femei”, iar băieţilor spunându-le „non-fete”. De asemenea, mă refer adesea la persoanele heterosexuale spunându-le „non-gay”, astfel încât şi ei să poată înţelege cum se simte să fii privit ca fiind altceva.

Personal, nu prea am timp pentru bărbaţii cis. Pentru mine, bărbatul ideal este acela care, pentru a împrumuta fraza regretatei mari feministe Andrea Dworkin, a fost „bătut până la un miez sângeros cu un toc înalt înfipt în gură, ca un măr în gura unui porc”. Dworkin a fost un geniu de cel mai înalt calibru, care a produs unele dintre cele mai perspicace scrieri feministe din secolul XX şi a fost o activistă-cheie în mişcarea împotriva pornografiei. Şi a reuşit să realizeze toate acestea cu o lipsă totală de şarm şi cu o faţă urâtă ca noaptea. O adevărată inspiraţie!

Data viitoare când vă aflaţi în imediata apropiere a unui bărbat, observaţi-i cu atenţie comportamentul. Tot ceea ce face este de natură falică. Stă mândru şi erect, încercând mereu să domine.

Merge de colo-colo, aruncându-şi picioarele spre exterior, înainte, de parcă ar tânji după copulaţie. Îşi scuipă cuvintele, aruncând fiecare silabă ca şi cum ar simula o ejaculare violentă. Când vine vorba despre bărbaţi, fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare gând este un act de agresiune sexuală.

Unii cititori ar putea gândi: „Dar ştiu câţiva bărbaţi adorabili, care sunt respectuoşi, fermecători şi nici nu ar visa să supere o femeie”. Lasă-mă să suprim această deziluzie în faşă! Nu, nu cunoşti. Dacă eşti de părere că oricare bărbat din viaţa ta este o fiinţă umană plăcută, asta arată doar măsura în care ai fost înşelată.

Acest lucru este valabil şi pentru tatăl tău, dacă eşti atât de ghinionistă încât să ai unul. Voi admite în mod liber existenţa părintelui meu de gen masculin, dar îmi voi păstra distanţa. Îl văd din când în când, de obicei la înmormântări sau când răsfoiesc întâmplător paginile revistei Tatler, în timp ce Nenita îmi termină de spălat rufele. Dar, cu toată sinceritatea, dincolo de furnizarea de ADN şi de un modest fond de investiţii, nu văd ce scop a servit tatăl meu.

Bărbaţii sunt antrenaţi de la naştere să ignore dorinţele femeilor. Dacă ne gândim la asta, procesul este iniţiat cu mult înainte. Toţi bărbaţii îşi încep viaţa în corpul mamelor lor. Sunt literalmente în interiorul unei femei fără a avea consimţământul ei verbal. Nu pot spune acest lucru suficient de explicit. Primul lucru pe care îl face un bărbat în viaţa sa este să-şi violeze propria mamă.

Întrebarea „Cum să exişti ca femeie într-o lume patriarhală?” este una care trebuie să ocupe orice minte cu adevărat trezită. Are ceva paradoxal. Nu am nicio îndoială cu privire la superioritatea mea înnăscută faţă de bărbaţi, şi cu toate astea încă mă simt oprimată.

Pentru a anula patriarhatul, trebuie să conlucrăm pentru a ne elibera mintea de stereotipuri legate de gen. În august 2018, Ann Millington, director executiv la Kent Fire and Rescue, a cerut ca popularul personaj din serialul pentru copii, Fireman Sam, să fie redenumit Firefighter Sam, pentru a încuraja o mai mare

diversitate în servicii. Punctul de vedere al lui Millington este incontestabil. Singurul motiv pentru care femeile nu intră în lupta împotriva incendiilor este pentru că nu au avut modele în desenele animate.

Sincer, dacă vreun „pompier” ar încerca să mă salveze dintr-o clădire în flăcări, i-aş spune să se ducă dracului.

Patriarhatul e antic. Planeta noastră există de aproximativ patru miliarde şi jumătate de ani, ceea ce înseamnă că au existat patru miliarde şi jumătate de ani de tiranie masculină. Ceea ce avem cu adevărat nevoie este un sistem compensatoriu. Soluţia optimă ar fi pur şi simplu inversarea ordinii sociale actuale. Femeile ar trebui să fie plătite de două ori mai mult decât echivalentul lor masculin pentru a se revanşa în faţa nedreptăţilor istoriei.

În plus, mi-aş dori să văd femeile ocupând toate poziţiile de influenţă majoră: în mass-media, în justiţie, în arte şi în politică. Nu este suficient pentru noi să avem o femeie prim-ministru, femeie prim-ministru al Scoţiei şi femeie care este şef de stat. Acestea sunt doar numiri de formă, menite să dea impresia egalităţii. Este un truc.

Femeile aflate la putere rareori greşesc. Margaret Thatcher nu este luată în calcul, pentru că era femeie doar în sens strict biologic.

Gândiţi-vă la asta! Dacă Tony Blair ar fi fost femeie, nu am fi fost niciodată mânaţi într-un război ilegal, dezastruos în Orientul Mijlociu. Şi, ca bonus, Cherie ar fi fost un model lesbian splendid.

Când femeile vor fi preţuite mai mult decât bărbaţii, atunci şi abia atunci vom fi atins adevărata egalitate.

Tirania faptelor

„Cred că există o mulţime de persoane mai îngrijorate de a fi precise, de o corectitudine factuală şi semantică, decât de o corectitudine morală.”

Alexandria Ocasio-Cortez

Întreaga cunoaştere este temporară. Ce este adevărat astăzi nu va mai fi şi mâine. Cele mai iscusite minţi din lume au crezut cândva că destinele noastre erau dictate de stele, că pământul era plat şi că mareele erau cumva influenţate de lună.

Putem lua în râs astfel de superstiţii acum, dar în anii ce vor urma, descendenţii noştri vor râde cu gura până la urechi când îşi vor da seama că am acceptat orbeşte aşa-zisa legătură putativă dintre obezitatea morbidă şi sănătatea precară, sau ideea că oamenii de culoare nu se pot naşte într-un corp alb, sau că bărbaţii nu pot rămâne însărcinaţi. Până la urmă, nu există ceva mai satisfăcător pentru un copil decât laptele supt din sânii unui tată iubitor.

Să luăm cromozomii ca exemplu. A văzut cineva unul vreodată? Dacă ne uităm în manualele de ştiinţă, cele mai bune reprezentări pe care le vei găsi vor fi câteva poze neclare, alb-negru, care înfăţişează ceva ce arată ca ustensilele folosite pentru curăţarea ţevilor, arcuite în forme ciudate. Astea sunt doar rahaturi editate în Photoshop.

Aş merge până într-acolo încât să spun că întreaga cunoaştere reprezintă un construct patriarhal, pentru că a fost dobândit de-a lungul secolelor de totalitarism masculin. Prin urmare, de fiecare dată când un bărbat vorbeşte, contribuie la dezvoltarea unei culturi hegemonice centrate în jurul bărbaţilor. Pentru a remedia

această problemă, trebuie să ne asigurăm că femeile din ziua de astăzi vorbesc mai mult decât bărbaţii. Acesta este motivul pentru care nu mă opresc niciodată din vorbit, chiar şi atunci când nu am absolut nimic important de spus.

Recent, BBC a promovat o aplicaţie pentru smartphone care să le ajute pe femei să se facă auzite în timpul şedinţelor. Acesta este un pas uriaş înainte. Cum altfel am putea să ne aşteptăm ca femeile să aibă iniţiativă şi să-şi facă sentimentele cunoscute? Dacă era atât de uşor să-şi susţină argumentele, toată lumea ar fi făcut asta.

Conservatorul crainic de radio Ben Shapiro (ale cărui opinii sunt mereu greşite) îşi bazează multe dintre opiniile sale pe date, care ne arată cam cât de inutile sunt acestea. „Datelor nu le pasă de sentimentele tale”, acestea sunt cuvintele pentru care este el cunoscut. Contrariul e adevărat. Sentimentelor nu le pasă de datele tale. Aşa funcţionează dreptatea socială. Dacă simţi că ceva e adevărat, atunci este adevărat.

Pe cei care sunt sceptici în acest moment, v-aş ruga pur şi simplu să cedaţi în faţa înţelepciunii mele superioare. N-am nici răbdarea, nici dorinţa de a mă explica în totalitate. Hai să spunem doar că are legătură cu structurile de putere instituţionalizate şi s-o lăsăm aşa.

Datele sunt lansate în mod regulat pentru a răspândi ură. Dacă, de exemplu, i-ai întreba pe aşa-zişii „experţi” care lucrează pentru NHS[1] despre părerile lor legate de obezitatea în rândul copiilor, ar spune că unul din cinci copii sunt supraponderali şi asta poate duce la un mai mare risc de hipertensiune, diabet de tip 2 şi afecţiuni ale inimii. Asta, pentru că, dintr-un motiv inexplicabil, experţilor în sănătate din Regatul Unit li se oferă libertatea de a se comporta ca un grup de tirani speriaţi de persoanele care cântăresc mai mult.

Dacă toţi copiii ar fi obezi, atunci nimeni nu ar mai fi batjocorit pentru că este gras. Deci dacă eşti serios în privinţa combaterii umilirii persoanelor supraponderale, eşti responsabil să-ţi îndopi copiii.

Şi ce credem despre campania recentă a Institutului Cancer Research UK, un act de caritate care-şi propune să adune fonduri pentru a salva vieţi, dar de fapt nu face decât să răspândească ură? Pe o serie de afişe împânzite prin ţară, acest grup a făcut uimitoarea afirmaţie cum că obezitatea este a doua cea mai frecventă cauză a cancerului, după fumat. Concluzia e clară. Dacă eşti gras, meriţi să mori.

Să-i spui unei persoane obeze să slăbească este ca şi cum i-ai spune unei persoane de culoare să-şi decoloreze pielea. Nu este în regulă să ştergi identitatea unei persoane în acest mod.

Comedianta şi activista Sofie Hagen a vorbit în numele tuturor atunci când a scris direct pe contul de Twitter al Cancer Research UK – „Mulţumim pentru că faceţi lumea un loc mai de rahat, nenorociţii dracului!” – o remarcă ce a creat ceva agitaţie pe reţelele de socializare. A fost un moment extrem de oportun, deoarece puţin mai târziu, în aceeaşi săptămână, Hagen a anunţat că, în curând, va putea fi cumpărată cartea ei despre obezitate.

Să luam exemplul echipei de fotbal a Angliei: fiecare membru este un cis-bărbat heterosexual slab şi atletic. 62% din adulţii din Regatul Unit sunt catalogaţi ca supraponderali sau obezi; cum este posibil ca o echipă care pretinde că reprezintă naţiunea să nu includă măcar o persoană cu talie mare? Acest tip de discriminare este motivul exact pentru care mişcarea pentru acceptarea persoanelor grase este una esenţială.

Fotbalul se pretează adesea fanatismului. Când echipa Angliei s-a calificat, prin victoria asupra Columbiei, în sferturile de finală ale Cupei Mondiale din 2018, managerul Gareth Southgate a numit-o „noapte specială pentru orice bărbat englez”. Observaţi cum şi-a ales cuvintele, cu precădere acel termen ofensator bărbat? Acesta este un genocid lingvistic bazat pe gen, o ştergere violentă a identităţii feminine. Aceasta este retrăirea a ceea ce s-a întâmplat în Bosnia.

Apoi, există periculoasa teorie cunoscută sub numele de „dimorfism sexual”. Oricine a urmat vreodată măcar un curs

introductiv de Studii de gen va şti că nu există literalmente nicio diferenţă biologică între bărbaţi şi femei. Cu excepţia persoanelor trans, care se nasc într-un corp nepotrivit.

Cei de gen masculin vor cita adesea domenii de studiu pseudoştiinţifice precum „biologia”, „medicina” sau „endocrinologia” pentru a dovedi că bărbaţii sunt genul mai puternic, deşi v-ar fi greu să găsiţi o feministă respectabilă care să ia oricare dintre aceste afirmaţii în serios. Aşa cum Jill Bowling şi Brian Martin au confirmat în eseul lor de referinţă Ştiinţa: o tulburare masculină?, întreaga ordine este „încorporată într-un set de relaţii sociale, economice şi politice întruchipate prin patriarhat”. Ei îl numesc un „sistem ştiinţă-patriarhat”, care este un mod alternativ de a spune că bărbaţii au inventat ştiinţa pentru a justifica faptul că le apucă pe femei de ţâţe.

Cu greu poate fi considerat o coincidenţă faptul că practic toţi oamenii de ştiinţă şi medicii renumiţi de-a lungul istoriei au fost bărbaţi. Numele care îmi apar cel mai rapid în minte sunt Dr. Crippen, Dr. Jekyll şi Dr. Harold Shipman. Acest lucru ne spune tot ce trebuie să ştim.

Şi mai este Alfred Nobel, inventatorul dinamitei – primul exploziv letal produs în serie –, cel care a ucis sute de mii de oameni nevinovaţi, inclusiv pe propriul său frate.

Ba încă i-au oferit şi-un rahat de premiu pentru pace.

Teoria dimorfismului sexual se perpetuează în lumea sportului, unde echipele sunt împărţite în mod arbitrar în „masculine” şi „feminine”. Totul a plecat dintr-o adevărată genofobie. Bărbaţii sunt pur şi simplu prea speriaţi pentru a concura pe picior de egalitate cu femeile. La fel ca luptătorii ISIS, care cred că vor fi trimişi în iad dacă vor fi ucişi de un adversar femeie, bărbaţii din întreaga lume sunt terifiaţi de gândul că o femeie i-ar putea bate la badminton.

În orice caz, dacă e adevărat că bărbaţii sunt superiori în sport, de ce atleţii transgender tind să câştige mai multe medalii după ce fac tranziţia înspre a fi femei?

Haideţi să fim foarte clari în această privinţă! Orice formă de segregare a genurilor în sport, în şcoli, în toalete – oriunde – este o formă condamnabilă de apartheid de gen.

Mai puţin atunci când ne referim la moschei, caz în care este acceptat.

1. NHS – National Health Service, Serviciul Naţional de Sănătate din Regatul Unit (n.trad.).

Eu, victima

Sufletul îmi este răstignit pe săgeata ta tumefiată.

Eşti acea tăietură de hârtie care îi zâmbeşte sângerând

Unui orfan cu coloana ruptă, proaspăt spălat.

Un purcel dement înfăşurat într-o plapumă de piele,

Plângând în hohote în hăul timpului.

Cadavrul îmi zace nemâncat la porţile trădării tale.

Cutia Pandorei atârnă cu irascibilitatea ei otrăvită.

Ai cinat din chiloţii mei suculenţi

Ca un gnom hidos urlător, râgâind putere.

Sau ca un asasin chinez cu mâini dolofane.

Dar eu sunt femeie.

Mă ridic, ca parazitul speriat de integritate

Scuipând ghiulele matriarhale în fuduliile descoperite ale lui Dumnezeu.

Ar trebui să te hrănesc cu carne ieftină din bufetul lui Satana.

Răzbunarea mea e fără gluten.

Cum să inciţi un cioban

„Ciobanii sunt porci”,

Spune unchiul Asbjorn,

Făcând o grimasă

În crepusculul rotocol de fum

Care se ridică melancolic din pipa lui antică.

Am şapte ani, sau undeva pe-acolo,

Stând cu picioarele încrucişate pe covor, la picioarele ciupite de vărsat ale unchiului meu,

Ascultând

Şi masând cu grijă rectul chinchillei mele

Pentru că asta e modul în care facem lucrurile pe-aici.

„Abordează-i cu prudenţă!”

Unchiul Asbjorn inspiră adânc,

Tuşind

În timp ce apucă un purice de pe unghia lui preferată de la picior

Şi apasă corpul micuţ pe buzele lui ca de vierme.

„Păstorii există doar pentru a fi incitaţi”,

Şopteşte el, tachinând aerul cu limba sa umflată, Imaginându-şi
Zilele sale mai bune ca tânăr priapic incitator de păstori,
Hoinărind pe câmpuri cu mănuşa sa lubrifiată.

Condiţia umană

Vise turbate mi-au spintecat buzele
Ţipete în tăcere
În timp ce smulg splina apicultorului încăpăţânat
Pentru a o vărsa cu durere într-un orizont albastru-negru
Ca un păduche superstiţios între coapsele unei curve.

O lovitură dublă în şoldurile din salată de varză,
Ne legănăm, dragoste murdară,
Într-un ham fermentând de similitudine.

Mă priveşti înecându-mă
În sângele minţii scabroase a fratelui meu,
Şi pândind,
Ascuns pe după picioare,
Spintecă-ţi gâtul cu pişatul îngheţat a lui Hristos.

Ca un porumbel în faţa porţilor de fier,
Rănit şi speriat,

Dau naştere cadavrului mamei mele.

O curvă călărită şopteşte sânge,

Ajungând la moarte.

„Cineva a uitat să tundă frunzele”

Vorbeşte obscen pentru eoni de sodomie în saci de gunoi.

Unde pigmeii storşi de viaţă îşi întorc ţapinele în tăcere.

Suge-mi hashtag-ul

„Am fost feministă înainte de a fi cool.”

Laurie Penny

La începutul lui 2018, am decis să devin mai activă pe reţelele de socializare. Am fost inspirată de alţi activişti care au folosit platformele online pentru a-şi răspândi mesajul şi a le explica oamenilor de ce greşesc în toate.

În era digitală, internetul este arma pe care o poate alege oricine este serios în ceea ce priveşte justiţia socială. Succesorii celor precum Martin Luther King şi Mahatma Gandhi pot fi găsiţi acum pe Twitter, Facebook şi Instagram. În multe privinţe, aceşti „războinici din faţa tastaturii” din zilele noastre au întrecut eforturile lui King, care, în orice caz, este cunoscut fiindcă el credea că oamenii nu ar trebui „judecaţi după culoarea pielii, ci după conţinutul caracterului lor”. În mod clar, nu ştia nimic despre intersecţionalitate şi, prin urmare, era un rasist care se ura pe el însuşi.

Datorită percepţiilor mele dure şi a poeziei subversive uluitoare, am strâns rapid mii de adepţi sau discipoli, cum prefer să îi numesc. Însă, ca utilizator femeie de servicii online, m-am trezit receptor al unui abuz implacabil. Sunt adesea acuzată că aş fi o tricoteză zgomotoasă, lipsită de umor. „Arată-ne pe păpuşă unde te-a atins tatăl tău”, a spus o pacoste sarcastică. Gluma n-a fost prea reuşită pentru că de fapt tatăl meu obişnuia să-mi atingă păpuşa.

Cea mai mare parte a urii din mediul online se manifestă ca dezaprobare a poeziei mele. „Nici măcar nu rimează”, spun ei, de parcă părerea lor are vreo relevanţă. Sfaturile şi feedbackul unui bărbat sunt la fel de binevenite ca un abces anorectal.

Să-i fut pe toţi! Mă spăl cu lacrimile bărbaţilor albi.

În orice caz, bărbaţii nu ştiu nimic despre poezie. Ce poeţi de gen masculin au făcut vreodată ceva? Auden, Coleridge, Poe – muieri subliterare supraapreciate, mulţi dintre ei. Robert Burns este încă lăudat ca fiind poetul naţional al Scoţiei, în ciuda faptului că a scris tâmpenii de genul: „Împreună am alergat pe coline,/ Şi-am strâns margarete”[1]. Ai crede că la nivelul succesului său ar fi putut să-şi permită măcar să angajeze un editor.

James Joyce este un alt scriitor ridicat în slăvi pentru nimic. El este cunoscut ca fiind unul dintre cei mai inovatori romancieri care au trăit vreodată, dar abia putea alcătui o propoziţie coerentă. Într-una dintre cele mai faimoase lucrări ale sale, Finnegans Wake[2], nici măcar nu a inclus apostroful în titlu. Iar lucrurile de acest gen sunt destul de simple.

Reţelele sociale ar trebui să fie un spaţiu sigur, în care să mă pot exprima fără teama de a fi insultată, ridiculizată sau provocată în vreun fel. Toată această ură îndreptată către mine dovedeşte, pur şi simplu, că munca şi activismul meu sunt mai necesare ca niciodată. Naziştii se pot mobiliza, dar nu vor triumfa niciodată.

Twitter, în special, este o cloacă a extremei drepte. A ajuns în punctul în care, dacă cineva nu are scris „antifascist” în descrierea sa, este cel mai sigur să presupunem că este fascist.

Într-un sens, prezenţa pe internet a cuiva reprezintă adevărata sa personalitate. Conversaţia „faţă în faţă”, de modă veche, este în mare parte benefică, dar cel mai bun mod de a dezbate probleme politice serioase este cu siguranţă pe un forum online, unde nu va trebui să vă confruntaţi cu posibilele intimidări care vin odată cu contactul uman real, iar gândurile nu trebuie dezvoltate dincolo de o limită de 280 de caractere. În plus, este important să aveţi posibilitatea de a bloca persoanele care nu sunt de acord cu voi pentru a evita să vă enervaţi din cauza unor opinii provocatoare.

1 Versurile originale „We twa hae run about the braes, / And pu'd the gowans
2fine” apar în cântecul tradiţional scoţian Auld Lang Syne, interpretat adesea la

Reţelele sociale lasă, de asemenea, o urmă digitală, care permite activiştilor ca mine să adune dovezi pentru a-i discredita pe adversarii noştri. De exemplu, s-a descoperit recent că James Gunn, regizorul seriei Gardienii Galaxiei, a scris pe Twitter câteva glume despre pedofilie în urmă cu mulţi ani. După umila mea părere, să faci glume despre pedofilie este chiar mai rău decât pedofilia în sine. Nu mă înţelegeţi greşit, un act de molestare fizică este în mod evident odios, dar cel puţin nu poate fi redistribuit.

Printre alte vedete care au fost în mod corect trase la răspundere pentru săvârşirea unor acte de violenţă prin glume în mediul online se numără şi comedianta şi fascista (adică susţinătoarea lui Trump) Roseanne Barr, prezentatoarea de televiziune şi radio Maya Jama, celebritatea hitleristă de pe YouTube PewDiePie şi acel odios minion cu ochelari al Antihristului, cunoscut sub numele de Toby Young.

Desigur, au fost ocazii când au fost scoase la iveală anumite tweet-uri problematice care par să implice oameni decenţi de stânga. Un astfel de exemplu îl reprezintă Sarah Jeong, o curajoasă jurnalistă-activistă care lucrează pentru New York Times. În iulie 2018, a fost promovată în consiliul editorial al publicaţiei şi, din păcate, unii trolli de dreapta au postat unele dintre tweet-urile ei vechi în care făcea glume aparent ofensatoare despre bărbaţii albi.

„Oamenii albi sunt predispuşi genetic să se ardă mai repede la soare”, a întrebat ea, „fiind astfel logic să trăiască doar sub pământ, ca nişte spiriduşi?” În ceea ce priveşte toate discuţiile obişnuite ale conservatorilor despre „fulgii de nea” (snowflakes)[3] cu piele subţire, descopăr că adevăraţii „fulgi de nea”, la fel ca şi omonimele lor, tind să fie albi.

În orice caz, când Jeong a observat că „trebuie să fie atât de plictisitor să fii alb”, ea a exprimat doar un adevăr incomod. Fii sincer cu tine însuţi: ai întâlnit vreodată o persoană albă care să nu se plictisească la un moment dat? Oamenii albi trăiesc vieţi obişnuite, le lipseşte imaginaţia şi nu pot cânta rap.

Nu mă încadrez în această categorie pentru că am simţit

întotdeauna o legătură profundă cu oamenii de culoare. Poate pentru că, în copilărie, majoritatea angajaţilor din casa noastră erau filipinezi.

Din fericire, giganţii tehnologici din Silicon Valley au o reputaţie lăudabilă de a bloca accesul utilizatorilor care au opinii problematice sau care se angajează în „satiră”. Şi nu este ca şi cum ar lipsi transparenţa. YouTube, Twitter şi Facebook au stabilit genul de păreri pe care le puteţi avea.

Dacă nu vrei să fii cenzurat, nu spune lucruri greşite. Este chiar simplu! [1] * trecerea dintre ani, înmormântări sau la ceremoniile de absolvire (n.trad.).

2. Tradus în limba română Veghea lui Finnegan.

3. Snowflake, în limbaj colocvial, reprezintă o persoană foarte sensibilă („sensibilos”), cineva care este uşor rănit sau jignit prin declaraţiile sau acţiunile altora. Acest lucru nu are nicio legătură cu politica. Snowflakes pot fi liberali sau conservatori. Este o chestiune de opinie şi depinde de context dacă reprezintă un compliment sau o insultă.

Moartea albă

„Albii sunt posibili oameni – nu au evoluat încă.”

Louis Farrakhan

Dicţionarul defineşte rasismul ca fiind „o prejudecată, o discriminare sau un antagonism îndreptat împotriva cuiva din altă rasă pe baza credinţei că propria rasă este superioară”.

Dicţionarul greşeşte.

Adevărata definiţie a rasismului este de fapt o ecuaţie. Rasism = prejudecată + putere. Ştim acest lucru deoarece sociologii şi activiştii de stânga au arătat clar că persoanele care au întocmit dicţionarul nu sunt cele mai calificate pentru a explica sensul cuvintelor.

Trebuie să avem încredere în experţi. După cum afirmă Franchesca Ramsey, personalitate pe YouTube: „Dacă maşina ta se strică, nu cauţi cuvântul «maşină» în dicţionar pentru a încerca să o repari. Mergi la un mecanic”. Şi are perfectă dreptate. Orice mecanic competent vă va spune că definiţia din dicţionar a „maşinii” – „un vehicul rutier, de obicei cu patru roţi, alimentat de un motor cu ardere internă şi capabil să transporte un număr mic de oameni” – este un mare rahat.

În mod similar, sintagma „oameni albi” este adesea folosită pentru a face referire la persoanele care sunt albe. Dar, după cum a subliniat Myriam Franţois-Cerrah, termenul „«oameni albi» nu se referă la culoarea pielii oamenilor, ci mai degrabă la modul în care oamenii se identifică cu relaţiile de putere dominante, care continuă să încadreze oamenii de culoare într-un statut de clasă inferioară”.

Munca extraordinară a feministelor albe, cum ar fi Franţois-Cerrah, ne-a ajutat să înţelegem că oamenii de culoare (POC[1]) sunt invariabil persecutaţi, şi asta îi include şi pe cei bogaţi şi influenţi. Până şi Oprah Winfrey este percheziţionată frecvent de către poliţişti.

Presupun că oricum aceasta este situaţia. Nu m-am documentat cu adevărat în legătură cu asta.

A fi femeie este destul de dificil, dar a o femeie de culoare este ceea ce Frances M. Beal a descris ca fiind un „dublu pericol”. Femeile albe trebuie să treacă peste misoginismul lor şi să accepte că există dezechilibre structurale care le asigură privilegii. În această privinţă, recomand cu tărie extraordinara carte a lui Robin DiAngelo, White Fragility. Dacă v-aţi întrebat vreodată de ce aceia care dau din gură fără să ştie despre ce vorbesc devin atât de supăraţi când îi numiţi rasişti fără nicio justificare aparentă, aceasta este cartea potrivită pentru voi.

Folosesc termenul „POC” pentru că este un mod convenabil de a-i grupa pe toţi non-albii fără a fi nevoie să înfrunt problema identificării diferenţelor dintre ei. Este de prisos să spun că acest lucru este deosebit de util atunci când vine vorba de ţări orientale, cum ar fi Japonia, China şi Siam, ai căror cetăţeni sunt dificil de distins.

Albul este întotdeauna echivalentul puterii structurale, chiar şi în ţările predominant de culoare. O cunoştinţă a încercat recent să-mi sugereze că, la nivel global, oamenii albi reprezintă minoritatea. Acest lucru este pur şi simplu absurd. De ce ar fi numite minorităţile etnice „minorităţi etnice” dacă nu ar fi în minoritate?

Unii oameni chiar sunt al dracului de idioţi.

În plus, albul acţionează ca un fel de otravă, contaminând tot ceea ce este lăudabil în cultura de culoare. Poate vă amintiţi de trupa pop din anii '90 Eternal, care a obţinut adevăratul succes artistic doar după ce femeia albă a părăsit trupa. Un singur membru alb într-un grup de cântăreţi de culoare este ca „o sulă-n coaste”. Louise Redknapp era acea cheie, iar albul ei adânc

înrădăcinat însemna că nu se putea armoniza deloc. Just a Step from Heaven ar fi fost un hit dacă nu ar fi fost Redknapp, care zbiera pe fundal ca un monstru cu hernie de disc.

După cum observă activistul Rudy Martinez într-un articol adresat albilor intitulat „ADN-ul tău este o abominaţie”:

Moartea albilor va însemna eliberare pentru toţi. Pentru voi, liberalii cu inimă bună, nihiliştii apatici şi extremiştii de dreapta: acceptaţi această moarte ca pe un prim pas spre a vă defini ca altceva decât opresorul.

Până atunci, amintiţi-vă acest lucru: vă urăsc pentru că nu ar trebui să existaţi.

Acest lucru nu poate fi repetat îndeajuns de des. Nu este rasist să urăşti pe cineva pe baza culorii pielii dacă persoana respectivă este albă. Într-adevăr, dispreţul meu clocotind faţă de rasa caucaziană este tocmai ceea ce îmi susţine arta.

Omniprezenţa rasismului este o idee vehiculată de una dintre scriitoarele mele preferate, Afua Hirsch, în cartea sa Brit(ish): On Race, Identity and Belonging. Mai presus de toate, admir tenacitatea lui Hirsch pentru că, deşi provine dintr-o familie extrem de bogată, a primit o educaţie privată, s-a bucurat de o copilărie idilică, completată de „plimbări pătate de aroma afinelor prin Wimbledon Common” şi „vacanţe în care mergeam pe jos în Alpi”, ea este încă în stare să vadă peste toate aceste lucruri pentru a-şi da seama că este la fel de subjugată ca acei indivizi care au fost cumpăraţi şi vânduţi în timpul sclaviei. De asemenea, este suficient de curajoasă să atenţioneze asupra rasismului evident al oricui i-a scris o recenzie proastă despre cartea sa.

O altă activistă care nu-şi va fi lăsat originile bogate să-i diminueze opresiunea este Munroe Bergdorf, care a apărut la emisiunea de actualităţi de la BBC One, This Week, în octombrie 2017, pentru a sublinia că Regatul Unit reprezintă o „societate profund rasistă”. Fiind o persoană de rasă mixtă, Bergdorf este

cu adevărat o victimă. Nu este vina ei că, fără să vrea, dă impresia că este o pizdă răsfăţată.

„Adevărul incomod”, spune Bergdorf, „este că rasa albă este cea mai violentă şi opresivă forţă a naturii de pe pământ”. Valabilitatea acestei afirmaţii nu poate fi negată. Oamenii albi sunt indiscutabil privilegiaţi, indiferent de rangul social, de circumstanţele economice, de sănătatea, vârsta, aspectul şi indiferent dacă au sau nu două mâini şi două picioare.

Luaţi în considerare, dacă vreţi, exemplul autoarei americane albe Helen Keller (1880-1968). Chiar dacă nu mai putea auzi cu urechea stângă şi era oarbă din cauza unei boli din copilărie, a reuşit totuşi să studieze pentru a obţine o diplomă, să scrie 12 cărţi şi să călătorească în lume pentru a susţine prelegeri.

Acest tip de privilegiu este uluitor.

Să nu uităm că manualele de istorie au fost scrise de bărbaţi albi heterosexuali, ceea ce explică de ce istoria ca ştiinţă este atât de flagrant revizionistă. Câţi oameni, de exemplu, ştiu sau chiar le pasă că Agatha Christie a fost o transexuală originară din Bangladesh?

La începutul acestui an, am decis să petrec o lună identificându-mă ca BAME[2] (negri, asiatici şi alte minorităţi etnice) şi nu pot nega că am experimentat unele prejudecăţi teribile. Nu v-ar veni să credeţi privirile dezaprobatoare pe care mi le-au aruncat oamenii când le-am spus că aparţin unei minorităţi etnice.

De fapt, a doua zi după ce m-am identificat ca fiind BAME, antrenorul meu personal m-a sunat pentru a anula una dintre întâlnirile noastre. Acest lucru nu sa întâmplat niciodată când mă identificam ca persoană albă. Refuz să cred că a fost o simplă coincidenţă.

Aş merge până într-acolo încât să spun că a fi transrasial poate provoca un calvar chiar mai mare decât a aparţine unei etnii încă de la naştere. Fenomenul este cunoscut sub numele de „piele greşită[3]”, iar unul dintre cei care au suferit cel mai mult în această privinţă a fost activistul pentru drepturile civile şi fostul

preşedinte al National Association for the Advancement of Colored People[4], Rachel Dolezal. Deşi născută din părinţi albi, Dolezal a ştiut dintotdeauna că este afroamericană, deoarece în copilărie folosea mai degrabă creioane maro decât ocru pentru a se portretiza în desene. Dacă acesta nu este comportamentul unei femei de culoare, nu ştiu ce ar putea fi.

Când treceam prin faza BAME, am găsit o legătură similară cu fraţii şi surorile mele din acele etnii. Am constatat că dansul meu s-a îmbunătăţit brusc, a început să-mi placă Um Bongo şi am început să ascult muzica rap a celor precum N.W.A. (Niggaz Wit Acronyms). Abia când am făcut din nou tranziţia spre persoana albă am reuşit să-mi revitalizez dragostea pentru Enya.

Nu întâmplător, cel mai eficient preşedinte din istoria Statelor Unite ale Americii a fost Barack Obama. Să fii de culoare aduce cu sine o înţelepciune înnăscută. Poate că are ceva de-a face cu forţele tribale antice, care sunt peste puterile noastre de înţelegere. Inima lui Obama bate în sincron cu tobele unei Africi îndepărtate, iar vocea lui răzbate în bocete tulburătoare, ca strigătul de război al unui rege pigmeu, care răsună dintr-o colibă cu paie.

Apropo, am văzut Pantera Neagră de şase ori, deci ştiu despre ce vorbesc.

Mulţi au susţinut că moştenirea lui Obama este pătată de faptul că, în timpul conducerii lui, Partidul Democrat a sprijinit Republicanii, că a permis politici de supraveghere internă ilegale, a dublat datoria naţională, a permis ca veniturile a milioane de cetăţeni să scadă sub pragul sărăciei şi a fost vinovat intervenţii necugetate în disputele externe. Ceea ce uită aceşti critici este că Obama era o rasă mixtă şi toate aceste defecte pot fi atribuite laturii sale albe. Dacă ar fi fost complet negru, conducerea lui ar fi fost ireproşabilă.

Acest lucru ne învaţă că, dacă vreodată vom progresa către o utopie a conştientizării, oamenii albi trebuie să-şi ispăşească sau să-şi respingă în mod direct albul pielii. Feriţi-vă de cei care susţin că oamenii de culoare sunt capabili de a fi rasişti, pentru că aceasta este o tactică tipică a extremei drepte. Prejudecăţile

de la un tip de POC la altul sunt cunoscute sub numele de „colorism” şi sunt complet scuzabile în contextul istoriei lor de oprimare.

Pentru a susţine demnitatea oamenilor de culoare, nu ar trebui să le impunem aceleaşi standarde pe care le impunem persoanelor albe.

1. People of color (n.trad.).

2. BAME – Black, Asian and Minority Ethnic.

3. (engl.) wrongskin.

4. NAACP – National Association for the Advancement of Colored People (Asociaţia Naţională a Progresului Oamenilor de Culoare).

Cultura mea nu e rochia ta nenorocită de bal

„Poţi fi şi boschetar şi tot să ai privilegii care li se cuvin albilor.”

Munroe Bergdorf

Unul dintre modurile în care oamenii albi îşi exercită puterea structurală este prin ceea ce este cunoscut sub numele de însuşire culturală. Permite-mi să explic!

În aprilie 2018, o tânără studentă americană pe nume Keziah a postat pe Twitter câteva fotografii de la balul organizat de liceul ei. Deşi Keziah este caucaziană, a decis să poarte o haină tradiţională chineză, cunoscută sub numele de qipao. Din fericire, a fost criticată pe reţelele sociale pentru egocentrismul său colosal. Un utilizator de Twitter cunoscut sub numele de Jeremy Lam, un bărbat american care arată puţin a chinez, i-a comentat: „Cultura mea NU este nenorocita ta rochie de bal”, scriind cu majuscule cuvântul „nu” doar în cazul în care oamenii văd în comentariul său un fel de sprijin.

După mai bine de 40 000 de redistribuiri, Lam era dintr-odată cel abuzat, şi asta doar pentru că a atras atenţia asupra rasismului lui Keziah. Ca de obicei, cei care susţin minorităţile ajung în linia întâi. Lam avea tot dreptul să vorbească în numele celor un miliard de chinezi de pe această planetă, care, fără îndoială, se simţeau cu toţii la fel.

Permiteţi-mi să fiu cât se poate de limpede cu privire la poziţia mea în această problemă. Keziah, oricine ar fi ea, este un monstru. Dacă această boarfă colonialistă albă ar fi avut vreun respect pentru cultura chineză, şi-ar fi rupt degetele de la picioare şi ar fi avut picioarele legate, aşa cum le aveau toate

femeile chineze.

Însuşirea culturală este principalul semn al privilegiului albilor. „Toţi oamenii albi”, afirmă Lola Okolosie, editorialistă la The Guardian, sunt implicaţi „în supremaţia albă”. Cu alte cuvinte, literalmente, fiecare persoană albă pe care ai întâlnit-o vreodată este rasistă. Are sens.

Nici măcar moartea nu poate salva oamenii de culoare de spiritul prădător al acestor coţofene albe. Când Aretha Franklin s-a stins din viaţă, o divizie de gardieni de la Palatul Buckingham a cântat o versiune pentru fanfară a melodiei Respect, demonstrând astfel că pur şi simplu nu înţeleg sensul cântecului. Mai rău, aceşti cântăreţi albi şi-au însuşit cântecul acestei frumoase femei de culoare în ziua înmormântării ei. Este mai mult decât vulgar.

Această întâmplare nu face decât să arate cât de uşor este să cazi în ghearele rasismului prin simpla ignoranţă. Aţi folosit vreodată tacâmuri în Wagamama[1]? Întrebaţi-vă de ce nu aţi optat pentru beţişoare. Răspunsul este simplu: undeva în voi, îngropat profund, este un gremlin rasist veninos.

Uneori, pentru a-ţi trezi conştiinţa, trebuie să faci sacrificii personale. Pentru o perioadă îndelungată, una dintre activităţile mele preferate a fost yoga, până când am citit o disertaţie despre modul în care practica îşi are originea în India antică şi, prin urmare, era profund problematică. Am fost în stare de şoc. M-am angajat într-un act de genocid cultural prin simplul fapt că stăteam în posturi dificile pe o saltea.

Am întreprins rapid câteva cercetări foarte necesare şi am găsit o pagină web numită „Decolonizarea Yoga”, care conţine un articol fabulos al Susannei Barkataki, o femeie indiană care locuieşte în America şi care „plânge adesea de bucurie pe salteaua de yoga”. Nu am mai plâns din 2004 – şi atunci am făcut-o doar din cauza conjunctivitei –, dar înţeleg ce simte.

Mai mult decât atât, pot aprecia sentimentul ei de a fi diferită de occidentalii albi care adoptă cu atâta îndrăzneală aceste practici orientale fără să-şi dea răgaz de a înţelege consecinţele. Este,

după cum subliniază Barkataki, o formă de colonizare. Aş merge într-atât încât aş spune că pentru o persoană albă practicarea yoga reprezintă o reconstituire a masacrului armatei britanice din 1919, din Amristar, când au căsăpit o mie de civili indieni.

„A fi colonizat înseamnă a deveni străin în propria ţară”, scrie Barkataki. „Ca etnic desi, acesta este sentimentul pe care îl simt acum în majoritatea spaţiilor de yoga occidentalizate.” Citind acest pasaj, mi-au fost stârnite sentimente acute de vinovăţie pentru toate momentele în care am stat în Poziţia Muntelui şi a

Câinelui cu faţa la sol. Ca pedeapsă, am postit o săptămână. Nu am renunţat neapărat să mănânc, dar m-am abţinut de la felul meu preferat – salată de avocado cu varză la grătar –, care a necesitat o autodisciplină considerabilă. Mai recent, deputata laburistă Dawn Butler s-a simţit ofensat din cauza unui nou brand de „orez amestecat” care fusese comercializat de bucătarul Jamie Oliver. „Orezul tău nu este OK”, a scris Butler pe Twitter. „Această însuşire a obiceiurilor din Jamaica trebuie să se oprească.” Pentru mine, mesajele furioase adresate pe Twitter bucătarilor celebri reprezintă tot ceea ce înseamnă a fi deputat în Parlament.

Oliver trebuie să stea în banca lui. Este năucitor faptul că a simţit că ar putea să transforme bucătăria caraibiană într-o schemă cinică pentru a câştiga bani. Ar fi putut cel puţin să-i ceară permisiunea lui Rustie Lee.

Butler, pe de altă parte, este o eroină. Este nevoie de un curaj considerabil ca o femeie deputat să conteste în mod public autoritatea unei celebrităţi masculine, în special a uneia ale cărei reţete sunt pline de masculinitate toxică. Să nu uităm că supremaţia albă vine sub multe forme şi, adesea, se poate strecura în cultura noastră prin mese pregătite la microunde.

Nu sugerez că Oliver este malefic (cu siguranţă este), dar există mari şanse ca el să tânjească în secret după o etno-stare albă. Fără dovezi contrare, aceasta mi se pare cea mai raţională concluzie. În orice caz, acesta este bărbatul care a investit ani în campanii pentru eliminarea obezităţii infantile în şcoli, care duce

batjocura faţă de persoanele grase la extreme genocide.

Artiştii ca mine trebuie să fie, de asemenea, foarte conştienţi de impactul alegerilor noastre asupra grupurilor marginalizate. Când scriitorii albi pun cuvinte în gura personajelor de culoare, fenomenul este cunoscut în sfera literară sub numele de crackerblack. Cu toţii suntem familiarizaţi cu conceptul. Unele dintre cele mai înfiorătoare exemple de crackerblack pot fi găsite în filmele lui Quentin Tarantino sau în romanele mai ofensatoare ale lui Mark Twain. Cea mai faimoasă dintre toate este piesa Othello, în care presupusul nostru „mare bard” şi-a încercat mâna pe un fel de dialect maur. „Te-am sărutat înainte să te ucid. Acum, omorându-mă, mor pe când te sărut din nou.”[2] Arătaţi-mi un negru care vorbeşte aşa.

Cu cât scriitorii albi insistă mai mult să se îndrepte spre cultura oamenilor de culoare, cu atât sunt mai convinsă că arderea cărţilor şi a operelor de artă este uneori soluţia potrivită. Când am spus acest lucru în trecut, am fost acuzată de perpetuarea unei ideologii similare cu cea a ISIS, care, după cum ştim cu toţii, au distrus artefacte istorice din Irak, Siria şi Libia. Este de prisos să spun că nu susţin gruparea ISIS. Pur şi simplu cred că arta problematică trebuie eliminată pentru a păstra o societate liberă şi civilizată.

Şi spuneţi ce vreţi despre ISIS, dar cel puţin nu sunt islamofobi.

1. Wagamama – lanţ de restaurante britanice, care servesc mâncare asiatică bazată pe bucătăria japoneză.

2. ”I kissed thee ere I killed thee: no way but this, killing myself, to die upon a kiss” (Othello, Actul 5, Scena 2).

Însuşirea culturală

Hoţ de cultură.
Te-ai strecurat ca un ratat cu mâinile împletite,
Prinzând într-o strânsoare de nimfă marină a unui hoţ cu bindi,
Umezit de un ego semiprăjit în uleiuri străine,
Retrăgându-se în fisuri nocturne de striptease.
Nu vei fi niciodată Aswad.

Bestie jefuitoare a istoriei.
Strămoşii mei ţipă în coliba lor goală,
Rostogolindu-se ca nişte stafii în ectoplasma urii tale.
Împiedic fluxul de sos tâmp tribal,
Un sombrero digital se agaţă orb de surd
De o faţă boită fals cu funingine.

Hoţ de orez.
Defilări la baluri într-o sutană de şarlatan,
O forţă teribilă schimonosită de invidie sfrijită,
Însuşindu-şi sufletul meu, pantofii mei de lord homosexual,

Menestrelul morţii care sare înainte şi-napoi,

Spălând trecutul cu pişatul minciunilor tale.

Năpasta albului

Albul este un virus vorbăreţ,

Brutal şi cu pieptul gol,

Poleit cu aur şi castrat,

Purtând steaguri pătate de bere care tremură

În bătaia zefirului zgomotos al strănutului de moarte al lui Farage.

Cetăţeni pe jumătate hitlerizaţi,

Îngrăşaţi de iluziile Brexitului

Şi de smântână stratificată de lamă cu faţă palidă.

Turme care se unesc într-un hap colonial gigantic, Strangulându-şi duşmanii cu steaguri septice.

Amintiri despre un viitor cu svastici invizibile

Tatuate pe ficaţii îmbibaţi cu bere.

Picioarele masculine nervoase atacă sfere sintetice de piele,

Trimiţându-le în plase precum capetele migranţilor.

Trăncănind englezeşte pentru sucul de după şotron.

Albul este viol,

O budincă înfricoşătoare de pică

Într-un peisaj plin de mâini amputate care aplaudă.

De o parte, dansează pe culmea eternităţii

Şi devine zbuciumat la respiraţia unui porc pe jumătate penetrat.

Vaginul meu furios

Găoaza mea mârâie,

Răsucită şi cu urechile pe spate

Plescăie prin

Savane patriarhale,

Alunecând în grupuri de bărbaţi cu un rânjet în care-şi arată dinţii

Pentru a trage şi distruge cu precizia unei femei preistorice

Secole de tiranie pălmuită

Şi uverturi de poftă bolnavă după futut.

Aşa că faţă de duşman am învăţat să mă fofilez,

Muşcând piele de bărbat cu craci deschişi fatal,

Ciocănitoarea mea lacomă paşte pe păşunile lor.

Vagina dentata.

Dincolo de o matrice îndoită a condamnării, mă ridic:

Suptă, futută, purtătoare de vagin,

Croindu-mi drumul către un soclu neprotejat

Găoaza mea ţipă după dreptate.

De ce am încetat să mai vorbesc cu bărbaţii despre feminism

„A numi un bărbat «animal» înseamnă a-l măguli; el este o maşinărie, un dildo pe două picioare.”

Valerie Solanas

Lumea noastră este una zgomotoasă, tâmpită, masculină. O spun la propriu. Planeta pe care trăim are forma unui testicul, ce naiba?!

Prin urmare, nu ar trebui să fie o surpriză faptul că toate femeile care-mi sunt alături în mediul virtual sunt activiste. Una dintre cele mai radicale prietene ale mele este Cassandra (al doilea „s” e mut), care este pasionată de teoria de gen poststructuralistă şi de sporturile vegane. Recent, ea şi-a creat propria serie de vloguri online pentru a creşte gradul de conştientizare cu privire la masculinitatea toxică din comunitatea amatorilor de ţesut de cânepă. Nu a avut succesul pe care îl spera, parţial pentru că nimeni nu părea interesat.

Săptămâna trecută, a auzit câţiva muncitori din construcţii vorbind despre Jodie Whittaker, actriţa care a făcut istorie când a fost selectată ca prima femeie în rolul lui Doctor Who. Potrivit Cassandrei, aceşti bărbaţi discutau despre cât de atrăgătoare o găseau pe Whittaker şi au făcut chiar şi o remarcă grosolană despre sânii ei. Este de la sine înţeles că femeile nu ar trebui să suporte acest tip de obscenitate atunci când ascultă întâmplător conversaţiile altor persoane.

Dar este vorba despre mult mai mult decât glandele mamare ale

unui Lord al Timpului. Există doar câteva exemple de misoginie mai periculoase decât cel în care un bărbat care găseşte o femeie atractivă. Mai rău decât atât, o astfel de metamorfozare în obiect sexual este foarte dificil de raportat poliţiei, deoarece adesea aceste gânduri rămân nearticulate. Uneori, bărbaţii se masturbează atunci când sunt singuri, gândindu-se la femeile pe care le cunosc.

Gândiţi-vă pentru moment la implicaţiile acestui lucru. Aţi putea fi voi. Ar putea fi fiica voastră. Ar putea să-şi imagineze o orgie incestuoasă, în care el vă penetrează bunica, în timp ce ea, la rândul ei, este ocupată cu stimularea clitorisurilor a două dintre mătuşile voastre preferate. De fiecare dată când vorbiţi cu un bărbat, aş vrea să vă amintiţi acest lucru şi probabilitatea ca, chiar şi în timpul conversaţiei tale politicoase, această imagine să fiarbă în creierul său depravat.

Personal, aş prefera să fiu fiartă de vie într-un ceaun uriaş plin cu urină de iac decât să se uite un bărbat la mine fără acordul meu.

În ciuda eforturilor noastre, cel de-al patrulea val feminist nu a reuşit încă să stârpească sexualitatea masculină în întregime. Am reuşit printr-o campanie de succes să interzicem modelele la bustul gol de pe pagina a treia a ziarului Sun şi totuşi bărbaţii din această ţară tânjesc în continuare după femei. Mi se pare derutant. Dacă nu aş şti mai bine, aş presupune că există ceva instinctiv în acest comportament.

Dar, datorită mişcării #metoo, mai mulţi bărbaţi ca niciodată au fost reclamaţi pentru comportament sexual abuziv. Comentariile din partea celor de dreapta au susţinut, inevitabil, că am creat o cultură în care procesul a fost inversat, iar bărbaţii sunt consideraţi a fi vinovaţi de la bun început.

Bine.

Mă încred în toate femeile. În toate. În toate circumstanţele.

Să luăm exemplul Roxannei Pallett, o actriţă care a apărut în serialul de televiziune Celebrity Big Brother din 2018, în care un grup de personalităţi publice foarte îndrăgite, alături de

mediumul Sally Morgan, au locuit împreună timp de două săptămâni, desfăşurându-şi activităţile în faţa camerelor. Controversa a apărut când Pallett a susţinut că Ryan Thomas, colegul ei actor, a lovit-o cu pumnul în mod repetat. Mulţi au fost sceptici.

Eu am crezut-o pe Roxanne. Încă o cred pe Roxanne. Chiar şi atunci când au fost publicate imagini care arătau clar că abia existase contact fizic între cei doi, am crezut-o în continuare pe Roxanne. Chiar şi când şi-a cerut scuze pentru că a minţit, am crezut-o în continuare pe Roxanne. Dovezile video n-au nicio legătură cu experienţa trăită.

În calitate de feministe, avem responsabilitatea de a avea încredere în femei. Miza este prea mare. Dacă nu am fi avut încredere în ceea ce a spus Roxanne, alte femei care au fost lovite s-ar putea să nu-şi expună experienţa.

În orice caz, niciun bărbat nu este nevinovat. Chiar dacă Thomas nu a lovit-o într-un sens fizic, puteţi fi siguri că a agresat-o în alte moduri în timpul vieţii. Cred că regizoarea feministă Emily Lindin a folosit cele mai potrivite cuvinte atunci când a spus: „De fapt, nu sunt deloc îngrijorată de faptul că bărbaţi nevinovaţi şi-ar putea pierde locul de muncă din cauza acuzaţiilor false de hărţuire sexuală. Dacă reputaţia unor bărbaţi nevinovaţi trebuie să aibă de suferit în procesul de distrugere a patriarhatului, acesta este un preţ pe care sunt absolut dispusă să îl plătesc”.

Lindin ar trebui să fie felicitată. Puţini indivizi ar fi îndeajuns de curajoşi să vadă cum vieţile altor oameni sunt distruse de dragul unui scop mai măreţ.

Brett Kavanaugh, judecătorul de la Curtea Supremă a cărui procedură de nominalizare a fost supusă acuzaţiilor de agresiune sexuală este un alt exemplu în acest sens. Am fost foarte impresionată de scriitorul Stephen King, care, în timpul audierii, pur şi simplu a scris pe Twitter „O cred pe femeie”. Presupun, desigur, că acest lucru făcea referire la acuzaţiile aduse lui Kavanaugh, pentru că dacă ar fi fost o recenzie pentru Cum să ucizi o pasăre cântătoare, sincer, are gusturi foarte proaste.

Nu există nimic natural în sexualitatea masculină. Îmi amintesc clar că atunci când eram încă foarte mică, bunicul meu obişnuia să mă îmbrăţişeze. Mulţumită unui articol scris de Rebecca Leys pe site-ul Everyday Feminism – „9 sfaturi intersecţionale pentru creşterea copiilor destinate părinţilor privilegiaţi” – realizez acum ce prădător bătrân era cu adevărat.

Leys subliniază importanţa „consimţământului informat” atunci când vine vorba despre creşterea copiilor. Ar trebui să nu existe „îmbrăţişări pentru rude, nici stat în poala lui Moş Crăciun, nici pupici pentru mama decât dacă înţeleg ce li se cere şi îşi doresc în continuare să o facă”. Sunt pregătită să recunosc că acest lucru ar putea fi puţin mult prea protector. Să stai în poala lui Moş Crăciun este în general un gest destul de inofensiv, atât timp cât un părinte sau un tutore verifică îndeaproape că Moşul nu are o erecţie.

Băieţii sunt învăţaţi să tânjească după femei de la vârste fragede, mai ales prin jocuri video şi imagini degradante folosite în publicitate, cum ar fi femeile prea puţin îmbrăcate de pe afişele Protein World sau acel iepure obraznic care obişnuia să vândă caramelul Cadbury.

Televiziunea pentru copii este la fel de perfidă. Poate că Ştrumfii erau oameni de culoare, dar cultura lor era una masculină, de neiertat. Când prima femeie Ştrumf a fost introdusă în serial, i s-a dat numele degradant de „Smurfette”, ca şi cum întreaga ei identitate ar fi fost bazată pe negarea masculinităţii. La fel, desenele animate He-Man şi Stăpânii Universului, cu muşchii lui bine conturaţi şi sabia falică, emanau masculinitate toxică.

Văzând partea bună a lucrurilor, He-Man era cel puţin suficient de progresist încât să-şi proclame pronumele.

O parte a problemei este faptul că bărbaţii nici măcar nu vor încerca să aducă în discuţie propria lor misoginie. Scriitoarea şi activista Talia Lavin a arătat cum „majoritatea bărbaţilor privesc femeile ca pe membri ai unei specii separate, misterioase şi, în cele din urmă, inferioare, chiar dacă nu ar spune acest lucru niciodată”. Pentru majoritate, femeile sunt „dincolo de bariera

imaginaţiei empatice”. Ceea ce iubesc la Lavin nu este doar faptul că este o feministă acerbă, ci că poate citi mintea tuturor bărbaţilor. Este ca o încrucişare între Lena Dunham şi The Amazing Kreskin[1].

Şi nu este în întregime o chestiune de lascivitate. Bărbaţii sunt creaturi intrinsec agresive; în orice situaţie dificilă, primul lor instinct este să recurgă la violenţă. De câte ori vi s-a întâmplat să vedeţi un bărbat lovind cu frustrare cu piciorul un spiriduş de grădină sau aruncând bolovani într-o bufniţă care trece în zbor? 95% din prizonierii din Regatul Unit sunt bărbaţi, iar dintre aceştia 100% au antecedente penale. Implicaţiile acestor statistici nu ar trebui să necesite alte explicaţii.

Chiar şi acei bărbaţi care rezistă pornirilor primare şi reuşesc să respecte legea sunt doar criminali în aşteptare. Recent, călătoream cu metroul în Londra, pentru că şoferul tatălui meu nu lucra din cauza gutei, şi am văzut întâmplător o femeie care se chinuia pe scări cu o valiză mare. Un bărbat pe la vreo 30 de ani s-a oprit şi a întrebat-o dacă are nevoie de ajutor.

Fireşte, am intervenit în discuţie şi l-am blamat pentru sexismul său dezgustător. „Imaginează-ţi să te simţi atât de îndreptăţit”, i-am spus, „încât să crezi că femeile au nevoie de ajutor pentru a ridica obiecte grele”. A fost cu adevărat şocat, ceea ce mi-a arătat clar cât de obişnuit trebuie să fi fost să facă lucrurile aşa cum vrea el. Această tehnică patriarhală era cunoscută sub denumirea de „cavalerie”, dar este, în realitate, doar un mijloc prin care bărbaţii îşi pot dovedi în continuare dominaţia.

În timp ce o priveam pe acea femeie chinuindu-se să-şi ridice valiza, am simţit un sentiment copleşitor de mândrie că o salvasem de înjosirea de a ceda aroganţei masculine. Aş fi ajutat-o eu însămi, dar aveam un tren de prins.

Deci, esenţa masculinităţii toxice este păstrarea unei ierarhii falocentrice. Şi acest lucru poate fi adoptat prin violenţă, viol sau transportul pasiv-agresiv de bagaje.

1. The Amazing Kreskin – mentalist şi magician de scenă american ce a devenit foarte popular în anii 1970 prin spectacole televizate.

Ecosexualitate

„Aş fi destul de fericit să i-o trag unui gard viu.”

Sfântul Francisc din Assisi

Ştim cu toţii cum pot evolua complicaţiile amoroase cu bărbaţii. Într-un minut, îţi face o invitaţie nevinovată la o cafea, în următorul eşti la baza unui rezervor din subsolul său, aplicând cantităţi abundente de loţiune.

Bărbaţii sunt prădători. Aceasta este natura masculinităţii toxice. După cum spune Laurie Penny, „băieţii de treabă violează şi o fac des”. Unii dintre cei mai drăguţi bărbaţi pe care i-am cunoscut au fost violatori în serie.

Heterosexualitatea, în orice caz, este o alegere a unui stil de viaţă respingător. Nicio femeie nu ar trebui să accepte tirania atenţiei masculine. Unele feministe radicale, cum este Sheila Jeffreys, au susţinut mult timp „lesbianismul politic”, ceea ce sugerează că şi femeile care consideră bărbaţii atrăgători ar trebui să îi evite, în favoarea propriului lor gen. Este un concept pe care l-am explorat în poezia mea Întâmplătoarea moarte a vulvei[1], care a fost publicată pe blogul unui prieten al meu, Yonic Reverberations. Caută-l: este în mare parte o combinaţie de cuvinte încrucişate feministe şi diverse fotografii alb-negru ale lui Carol Decker.

Din perspectiva mea, lesbianismul politic nu a fost niciodată cu adevărat o opţiune. În primul rând, nu aş putea niciodată să joc biliard, despre care mi se spune că este un sport al lesbienelor. Nici nu am fost prea pricepută la cunilingus, probabil din cauza uşoarei senzaţii de claustrofobie. În afară de dragostea mea pentru poezie, există foarte puţine lucruri despre mine care se

califică drept safice.

Ceea ce mă aduce la conceptul de ecosexualitate. Unii m-au acuzat că fac mofturi, dar, de fapt, am crezut întotdeauna că viaţa plantelor este inerent erotică.

Când eram adolescentă, simţeam un frison inexplicabil ori de câte ori treceam prin centrul unei grădini. Am considerat anemonele japoneze deosebit de senzuale şi de multe ori, când nimeni nu se uita, le gâdilam staminele.

Ecosexualitatea nu este o alegere, dar dacă ar fi, ar fi una pe care aş face-o deliberat. Plantele sunt mult mai plăcute decât bărbaţii. În prezent, sunt într-o relaţie foarte împlinită cu un cactus numit Josh. Actul sexual este dificil, dar nu imposibil. Pentru asta au fost inventate pensetele.

Şi nu este vorba doar de împlinirea trupească. Relaţia noastră este mult mai cerebrală decât orice am experimentat vreodată cu genul opus. Cleiul pe care Josh îl secretă din când în când este mult mai inteligent decât orice bărbat mediocru.

Oamenii susţin că ecosexualitatea este doar o indulgenţă a stângiştilor burghezi, care au devenit obsedaţi de politica identităţii. De fapt, ecosexualitatea are o istorie lungă, datând de la începutul anului 2017.

A fost iniţiată de fosta vedetă porno devenită profesoară de lecţii de sexologie, Annie Sprinkle, şi profesoara de artă Beth Stephens. Aceste femei vizionare au respins conceptul de natură ca mamă şi au ales să o vadă ca pe un iubit. După cum spune Stephens, „într-o societate misogină, când oamenii îşi imaginează Pământul ca pe o «ea», ei cred că este mai puţin importantă decât un el. Aşadar, şefii, în majoritate bărbaţi, ai corporaţiilor care poluează cred că pot trata urât Pământul”. Schimbările climatice, cu alte cuvinte, au avut loc doar pentru că bărbaţii văd Pământul ca pe o femeie şi doresc să o pedepsească pentru că a fost o ţărancă îngâmfată.

Dar sexul, ca organ genital, poate fi şi o formă de activism. Acesta este motivul pentru care este obligatoriu să respingem

validarea sexuală a bărbaţilor. Penisul oferă simboluri falice. Ca atare, atunci când femeile aleg să întreţină relaţii sexuale cu un bărbat, ele îşi permit literalmente să fie futute de patriarhat. Sexul convenţional este un act de violenţă. Dar nu există nimic mai sublim decât să vezi un critic cultural marxist care-şi înfige crizanteme în vagin.

Să nu uităm că plantele sunt în esenţă mai progresiste decât fiinţele umane. Multe flori, de exemplu, sunt bisexuale, atât cu stamine, cât şi cu ovare. Faptul că comunitatea LBGTQIA+ nu şi-a acceptat încă pe deplin aliaţii florali este o batjocură.

Mi-am pierdut virginitatea cu un bonsai; accidental, recunosc, dar asta nu prea contează. Încă de atunci am înţeles nevoia de a accepta Natura în toată glorioasa ei voluptate. Cei care resping îndemnurile ecosexuale crezând că sunt o perversiune a stângii moderne sunt în mod obişnuit genul de bigoţi nereconstruiţi, care cred că există doar două sexe sau că Islamul nu este o rasă.

Deşi complet marginalizată în cultura populară, există semne că ecosexualitatea se va infiltra printre obiceiuri în viitorul nu prea îndepărtat. În Japonia, pornografia hentai include adesea descrieri ale femeilor care sunt penetrate de lujeri şi, în majoritatea cazurilor, ele par să se bucure cu adevărat de asta. Există zvonuri conform cărora o nouă adaptare a romanului lui John Wyndham Ziua Triffidelor este în prezent în proces de producţie, dar cu o modificare radicală a punctului culminant; în loc să-i ucidă pe pământeni, plantele extraterestre investesc în Ford Escorts de mâna a doua, cu scopul de a fi satisfăcuţi din priviri.

În plus, înscrierile la cursurile de botanică de la universităţi sunt la un nivel maxim, fără îndoială, datorită atracţiei erotice a programei. Kew Gardens din Londra a înregistrat cifre de participare în creştere constantă în ultimul deceniu, mulţi vizitatori prezentând semne evidente de excitare sexuală; momentele în care vizitatorii se freacă de arbori nu sunt neobişnuite. Mai mult, horticultura ornamentală devine explicit mai sexuală, mulţi arbuşti din parcurile publice fiind remodelaţi în forme sugestive.

Vedetele ecosexuale devin din ce în ce mai vocale. Gazda MSNBC, Rachel Maddow, şi-a anunţat recent intenţia de a deveni prima femeie care va fi impregnată de un soi de varză puturoasă occidentală. Detaliile fiziologice nu au fost încă rezolvate, dar agentul ei de publicitate este în legătură cu geneticienii pentru a vedea ce se poate realiza în mod realist.

Mulţi dintre cititorii mei vor fi sceptici, dar gândiţi-vă puţin la asta. Practic, toţi dintre noi, la un moment dat în viaţa noastră, ne-am scăldat în bestialitate, fie că este vorba de o relaţie monogamă de lungă durată cu un ogar favorit sau pur şi simplu de un număr aleatoriu scris la beţie şi pusă într-o scobitură într-o seară în oraş.

De ce atunci acest tip de experimentare sexuală este considerat acceptabil din punct de vedere social, iar o aventură cu o hortensie agăţătoare ar fi condamnată universal?

Ecosexualitatea este esenţială pentru toţi cei care sunt motivaţi de justiţia socială, pentru că fără ea doar perpetuăm ipocrizia ticăloasă care stă la baza moravurilor sexuale convenţionale dictate de stăpânii noştri patriarhali.

Găsiţi o plantă şi faceţi sex cu ea! Nu este o alegere, ci mai degrabă o datorie.

1. Haphazard Death Minge.

Brexit şi ascensiunea celui de-al Patrulea Reich

„Mă tem că Brexit ar putea fi începutul distrugerii nu numai a UE, ci şi a civilizaţiei politice occidentale în întregime.”

Donald Tusk,

Preşedintele Consiliului European

Trăim o perioadă periculoasă din istoria Regatului Unit. Atacuri cu acid, înjunghieri, mutilare genitală a femeilor, găşti care îi manipulează pe copii, terorism; toate aceste lucruri sunt acum banale din cauza referendumului care a dus la decizia de a părăsi Uniunea Europeană.

UE este un lucru minunat. Încearcă să promoveze o utopie socialistă, ascunzându-se sub masca neoliberalismului agresiv procorporatist. S-ar putea să pară un bloc care protejează birocraţia îngrozitoare de dreapta, care prioritizează o nemiloasă viziune capitalistă, dar asta face parte din geniul său. Acesta este motivul pentru care orice socialist adevărat ar fi votat împotriva Brexit. Dacă Che Guevara, Leon Troţki şi Iisus Hristos ar fi putut să-şi unească ideile pentru a inventa sistemul politic ideal pentru a-şi promova valorile, UE ar fi fost rezultatul.

Dacă cineva are încă vreo îndoială că extrema dreaptă reînvie, atunci Brexit ar fi trebuit să răspundă la această întrebare odată pentru totdeauna. Nu încetează niciodată să mă uimească cât de defensivi ajung să fie cei care au votat pentru Brexit atunci când li se spune că sunt fascişti. Întrebarea de pe buletinul de vot putea fi la fel de bine „Urăşti străinii?”

Pentru a împrumuta cuvintele lui Eddie Izzard, acest Brexit „vicios” şi „alimentat de ură” a fost cauzat de „drepturile

plângăcioşilor”. În calitate de comic profesionist ajunsă la bătrâneţe, nu poate fi nimeni mai calificat decât Izzard să ne înveţe despre complexităţile politicii internaţionale.

După cum subliniază Izzard: „Winston Churchill a visat la o Europă a ţărilor unite. A trebuit să lupte contra extremei drepte pentru a încerca să facă asta să se întâmple în anii '40, aşa cum trebuie ca noi să luptăm cu ei acum pentru a încerca să o facem să se întâmple din nou”. Mi s-a spus că există şi un cunoscut politician numit Sir Oswald Mosley, care ne-a îndemnat să creăm Statele Unite ale Europei. Trebuie să mărturisesc că nu am mai auzit de el înainte, dar pare a fi genul de vizionar de care avem nevoie acum.

Dacă nu altceva, toată această debandadă a determinat o nouă dezbatere despre validitatea democraţiei, care funcţionează numai dacă oamenii votează în mod corect. În 2018 a fost sărbătorit centenarul campaniei de succes a sufragetelor pentru dreptul la vot al grupurilor care încă nu îl deţineau: femei şi bărbaţi din clasa muncitoare. Se pare că au avut dreptate pe jumătate. Clasele muncitoare au înclinat balanţa în favoarea părăsirii UE. Experienţa este mama învăţăturii.

Rezultatul referendumului a fost derutant din multe motive, unul dintre ele fiind acela că electoratului i s-a spus în mod explicit cum trebuie să voteze şi totuşi au reuşit s-o dea în bară. Într-adevăr, unii oameni nu pot fi ajutaţi.

Guvernul britanic s-a confruntat chiar şi cu problema cheltuirii a zece milioane de lire sterline din banii contribuabililor pe pliante, expediate către fiecare gospodărie din ţară, explicând exact de ce trebuie să rămânem în UE. După aceea, o mulţime de oameni s-au supărat în legătură cu includerea cuvintelor: „Aceasta este decizia voastră. Guvernul va pune în aplicare ceea ce decideţi”. Desigur, expresia a fost cam stângace. Ceea ce au vrut de fapt să scrie este: „Acest vot este consultativ. Guvernul vă va ignora sfaturile”. Nu este prima dată când erorile tipografice provoacă confuzie.

Democraţia nu este, şi nu a fost niciodată, despre acceptarea a ceea ce doreşte majoritatea. Aşa cum a spus Winston Churchill,

„cel mai bun argument împotriva democraţiei este o conversaţie de cinci minute cu votantul obişnuit”. Sau, aşa cum a spus deputatul laburist David Lammy, „Mantra «voinţei poporului» pe care o îndrugă guvernul este o mizerie”.

Dar e posibil să existe o soluţie pentru această mizerie. Am descoperit recent că populaţia Siriei este aproximativ aceeaşi cu numărul de oameni care au votat pentru Brexit. De ce nu facem, pur şi simplu, un schimb? Nu numai că va elimina rasismul din Regatul Unit peste noapte, dar, prin mutarea întregii populaţii a Siriei în Regatul Unit, ar însemna, de asemenea, că aceste milioane de oameni nu ar mai trebui să trăiască într-o ţară devastată de războiul civil.

Până la publicarea acestei cărţi, am încredere că va avea loc un al doilea referendum. La urma urmei, doar 1 269 501 mai mulţi oameni au votat pentru decât împotrivă. Niciun matematician serios nu ar considera asta o „majoritate”.

Desigur, nu putem fi siguri că un al doilea vot va merge aşa cum ne-am dori, aşa că mai bine ar fi să începem campania pentru un al treilea referendum chiar acum. Trebuie să fim cu un pas înaintea acestor persoane duplicitare care votează pentru Brexit.

Mişcarea pentru un al doilea referendum a primit sprijin fără precedent de la o serie de personalităţi publice îndrăgite, printre care Tracey Ullman, Deborah Meaden, Gabby Logan, John Oliver şi Sir Patrick Stewart. Una dintre regulile nescrise ale unei democraţii este că rezultatele referendumurilor pot fi anulate dacă un număr suficient de vedete bogate o cer.

Sting, Bob Geldof şi Bjorn Ulvaeus din trupa ABBA au declarat, de asemenea, că se opun Brexitului. Totuşi, niciun cuvânt de la Sinitta sau Duran Duran. Tăcerea lor este asurzitoare.

Cel mai influent susţinător al unui „vot care aparţine oamenilor” este, desigur, fostul fotbalist Gary Lineker. După cum a spus un activist pe Twitter, „Cei care susţin Brexit sunt îngroziţi de Linekar [sic!] pentru că este plăcut de mulţi”. Este de necontestat faptul că Lineker a inspirat întotdeauna teroare. Asta l-a făcut atât de potrivit pentru reclamele la chipsuri!

În orice caz, primul rezultat a fost invalid. Numărul persoanelor care au participat la referendum a fost de 33 551 983. Dacă împărţim susţinătorii Brexitului pe criterii demografice, facem câteva descoperiri interesante: 36,7% dintre alegători sunt vârstnici şi vor muri destul de curând; 49,9% erau sub nivelul mediu de inteligenţă; 29,1% au fost ceea ce ziariştii The Guardian au descris ca fiind „neinformaţi” (cunoscuţi drept „clasă muncitoare”); iar 14,5% au intrat accidental în secţia de votare şi au bifat o casetă pentru a nu se face de râs. Când se iau în considerare toate acestea, s-ar părea că doar 2,4% din populaţie a votat în mod legitim pentru Brexit, ceea ce, după părerea mea, anulează întregul proces.

Oamenii sunt mult prea sentimentali cu privire la persoanele în vârstă. Eu nu îi mai ajut să treacă strada. Au optat pentru Brexit, aşa că, în ceea ce mă priveşte, pot să înfrunte traficul. Amintiţi-vă, de asemenea, că aceştia sunt oamenii care au luptat în cel de-al Doilea Război Mondial. Cum poate fi descris focul asupra germanilor altfel decât un act de xenofobie?

Onorându-mi partea, am decis să mă împotrivesc Brexitului printr-o trilogie de poezii (reproduse în paginile următoare). Una se numeşte Brexitul unui băieţel, o lucrare puternică şi tulburătoare, care exprimă frumos ororile ieşirii din UE din perspectiva unui copil de nouă ani. Simţiţi-vă liberi să copiaţi poezia şi să o trimiteţi deputatului vostru local!

Ca un gest suplimentar de sfidare, i-am schimbat recent numele pisicii mele în „Stop Brexit” şi, când veterinarul a strigat-o în sala de aşteptare, toate celelalte animale au aplaudat.

Brexitul unui băieţel

De ce părăsim Europa, mami?

Doamna Wilson spune că mă descurc foarte bine la lecţiile mele de franceză,

Şi Maisie vrea să înveţe dansul irlandez,

Şi tuturor ne place să mâncăm pizza vineri seara.

De ce Theresa May ne urăşte atât de mult?

De ce părăsim Europa, mami?

Este din cauză că bananele noastre nu sunt suficient de curbate?

Este din cauza acelui bătrân şi urât domn Farage?

Este din cauza doctorului Patel care mi-a scos amigdalele?

Sau este pentru că acei pescari s-au certat cu Bob Geldof?

De ce părăsim Europa, mami?

Tati spune că toată lumea îşi va pierde slujbele,

Iar spitalele şi şcolile se vor închide,

Şi mămicile şi tăticii vor începe să-şi mănânce proprii copii,

Şi va trebui să reiau jocul.

De ce părăsim Europa, mami?

Pare un loc atât de minunat,

Cu toate acele clădiri vechi şi drăguţe, cu turnuri ascuţite

Şi munţi, şi râuri, şi plaje însorite,

Şi acces la o piaţă unică cu acorduri profitabile de comerţ liber.

23 iunie 2016

Întorcându-se de pe continentul neancorat,
Această arcă a batalioanelor de tragere xenofobe, Pe măsură ce clovnii epuizaţi sunt aruncaţi peste bord Dincolo de un mormânt imperial de nori spumoşi. Ieşind din ţeapa fantomei lui Churchill, Spectrele abandonate erau întărite de neîncrederea lor Şi gremlinii cu paşapoarte treceau de la o coastă la alta. O naţiune văduvită ademenită de senzualitatea cretinilor, Amăgiţi şi linşi în fund, ne afundăm orbeşte
În băile rasiste ale viselor distruse.
Un regat înecat şi lovit în găoază,
Democraţia acum plină cu scheme de ură.
Speranţele noastre zburdă, aruncate în aer
Brusc de pe stâncile din Dracuştieunde.

Brexit: un haiku

La dracu' la dracu' la dracu' la dracu' la dracu'

La dracu' la dracu' la dracu' la dracu' la dracu' la dracu'

La dracu' la dracu' la dracu' la dracu' la dracu'

Puterea vaginului

„Am fost o doamnă, nu ca pizda aia de Bette Davis.”

Joan Crawford

Ca grup, feministele au muncit din greu pentru a le face pe femei să înţeleagă că ar trebui să-şi poată trăi viaţa oricum le place, atât timp cât deciziile lor le oferă putere. Pentru orice femeie care are îndoieli, citirea cărţilor scrise de activişti ca mine le va permite să facă alegeri corecte şi să obţină o adevărată independenţă.

Acest lucru este foarte important atunci când vine vorba despre cariera cuiva. Fiecare femeie are obligaţia morală de a progresa şi de a face tot posibilul pentru a remedia dezechilibrul pe care îl vedem în atât de multe domenii ale pieţei muncii. În SUA, femeile reprezintă 97,7% dintre învăţători şi educatori, dar doar 1,1% dintre operatorii de utilaje miniere. Trebuie să corectăm o astfel de îngrozitoare inegalitate printr-o socializare mai eficientă. Să începem prin a ne arunca fiicele în gropi cu burghie pneumatice din când în când.

O femeie adevărată este una care este capabilă să întoarcă opresiunea în propriul avantaj şi care nu se abate de la idealurile feministe interzise. Ne-am înspăimântat cu toţii când am aflat că 53% dintre femeile americane au votat pentru Donald Trump. Această statistică ne determină inevitabil să ne întrebăm cum ar putea fi atât de complice în ascensiunea acestui agresor sexual la Casa Albă. Dar, aşa cum a explicat Suzanne Moore în The Guardian, „misoginia nu este un atribut exclusiv masculin”. La urma urmei, ceea ce şi este mai probabil: că există milioane de femei care nu împărtăşesc opiniile politice ale lui Moore sau că există milioane de femei care se urăsc pe ele însele? Cred că

răspunsul este evident.

Misoginia internalizată este scăpată de sub control. Dacă nu eşti feministă, nu eşti cu adevărat femeie. Linda Sarsour, adeptă a intersecţionalismului, a provocat unele controverse când a spus despre scriitoarea conservatoare Brigitte Gabriel şi activista Ayaan Hirsi Ali: „Aş vrea să le pot lua vaginul – nu merită să fie femei”. Când declaraţia ei a fost contestată de un student a Colegiului Dartmouth în timpul uneia dintre prelegerile sale, Sarsour pur şi simplu a refuzat să răspundă din simplul motiv că este un „bărbat alb”. Acesta este lucrul minunat al politicii de identitate; nu trebuie să vă explicaţi niciodată sau chiar să vă amplificaţi gândurile într-un „argument coerent”, aşa cum îl numesc adepţii ideologiei de dreapta.

Din motive de eficacitate, aş dori să vă amintiţi această regulă simplă:

Bărbaţi care nu sunt de acord cu feministele = misogini

Femeile care nu sunt de acord cu feministele = misogini internalizaţi

În ambele cazuri, aceştia trebuie ignoraţi, nu transformaţi în parteneri de conversaţie.

Unele dintre aceste femei care se urăsc pe sine au devenit extrem de influente. Mă gândesc în special la Christina Hoff Sommers, Camille Paglia şi Ella Whelan, un trio de scorpii din cea mai veninoasă specie, cărora nu ar trebui niciodată, în nicio societate civilizată, să li se ofere o platformă pentru a-şi transmite punctele de vedere periculoase. Aici sunt câteva exemple:

Femeile nu sunt copii. Nu suntem mici păsări fragile care nu pot face faţă glumelor, operelor de artă sau oratorilor controversaţi.

Avertismentele şi spaţiile sigure reprezintă un obstacol infantilizant pentru feminism – şi pentru femei.

Christina Hoff Sommers

Problema cu prea multul feminism actual este că, după părerea mea, chiar şi atunci când atinge ipostaze progresive, el provine dintr-o opinie îndreptăţită a clasei medii-superioare. Cere intruziunea şi protecţia figurilor de autoritate paternalistă pentru a proiecta o utopie ipotetică care va fi magic lipsită de ofensă şi durere.

Camille Paglia

Portretizând permanent femeile ca fiind slabe şi vulnerabile, la fiecare pas, feminismul contemporan subminează autonomia femeilor.

Ella Whelan

Ce haită de căţele pline de ură!

Toate aceste trei femei cu misoginism internalizat au contestat deschis ideea diferenţei de remunerare între genuri. Este scandalos faptul că femeile din Regatul Unit să fie plătite cu 76 penny pentru fiecare liră câştigată de un bărbat, chiar dacă discriminarea salarială între genuri este ilegală din 1970. Ryanair, de exemplu, are o diferenţă salarială între genuri de 72%. Cum de managerii companiilor nu sunt după gratii?

Compania a încercat să se descotorosească de responsabilităţile sale subliniind faptul că majoritatea piloţilor lor sunt bărbaţi şi

majoritatea echipajului de bord e alcătuit din femei. Dar întrebarea pe care trebuie să o punem este: de ce sunt plătiţi piloţii mai mult decât cei care servesc băuturile? Am văzut Top Gun. A pilota un avion pare un pişat în comparaţie cu împingerea unei tăvi cu fripturi de porc şi sticluţe de gin în folosul pasagerilor nerecunoscători care călătoresc cu un bilet redus de vacanţă.

Dacă într-adevăr s-ar întâmpla ca femeile să poată lucra pur şi simplu pentru a obţine calificările necesare pentru a aplica pentru locuri de muncă mai bine plătite, nu ar exista niciun motiv să le împiedice să facă acest lucru. Personal, nici măcar nu m-aş deranja să aplic la un curs de aviaţie, pentru că ştiu că un director burtos de gen masculin probabil ar abandona CV-ul meu şi l-ar arunca într-un coş de gunoi.

Recent, BBC a fost surprins plătindu-şi editorul de ştiri din SUA, Jon Sopel, considerabil mai mult decât editorul de ştiri din China, Carrie Gracie, pur şi simplu pe motiv că poveştile referitoare la SUA sunt raportate mult mai frecvent. Este dezgustător să ştim că iubitul nostru radiodifuzor naţional ar plăti mai puţin bani unei femei pentru mai puţină muncă.

Iar în industria divertismentului, diferenţa este şi mai extremă. Averea netă estimată a lui Tom Cruise este undeva la aproximativ 550 de milioane de dolari. Su Pollard, pe de altă parte, are o avere de două milioane. Ar trebui să fie de la sine înţeles că actorii bărbaţi şi femei ar trebui să fie plătiţi în mod egal.

Ziua în care poezia mea feministă intersecţională îmi va aduce la fel de mult cât salariul unui bancher bărbat este ziua în care diferenţa de remunerare între genuri poate fi declarată un mit.

Căsătorit

„Abandonaţi orice speranţă voi, cei care intraţi pe această poartă!”

Dante

Căsătoria este o temniţă patriarhală; o instituţie heterosexistă care încarcerează femeile de secole. Cuvântul „măritiş” (marry) provine din franceza veche, marier, care înseamnă „a te căsători”, deci nu se poate înţelege sensul lui.

Principiul filosofic din spatele căsătoriei este, pur şi simplu, transformarea femeii într-un obiect. Suntem subjugate ca taurii la piaţă şi vândute drept sclavi. Nu există o femeie căsătorită fericită, doar cele care suferă de o formă acută a sindromului Stockholm.

Imaginea unui cuplu la o nuntă – el, într-un costum negru, ea, în obligatoria haină de sclavie din tafta albă – este una dintre cele mai violente imagini. Indică gradul heteronormativităţii, acea matrice invizibilă a opresiunii care a prins pământul în mreje încă de la începutul civilizaţiei. Până când căsătoria va fi abolită, ar trebui să fim mai puţin decât fiare. Există un motiv foarte bun pentru care nu veţi vedea niciodată o pisică măritată.

Dar de ce o fac femeile? Împărtăşesc opinia lui Laurie Penny conform căreia femeile ar trebui să „respingă căsătoria şi parteneriatul în masă” şi sper sincer că zecile de persoane care i-au citit cartea vor începe să răspândească acest mesaj important.

Totul se rezumă la educaţie. Majoritatea fetelor sunt învăţate de la o vârstă fragedă că scopul lor este să găsească un „prinţ” sau un „cavaler în armură strălucitoare”. Basmele sunt pline de exemple. Filmele Disney, de exemplu, împerechează mereu

frumosul personaj principal feminin cu un erou cu piept larg, cu profil cizelat şi ochi albaştri mistuitori. Luaţi, de exemplu, versiunea Disney a Cocoşatului de la Notre Dame, în care tânăra ţigancă Esmeralda se căsătoreşte în cele din urmă cu căpitanul Phoebus. Personal, aş prefera să i-o trag cocoşatului.

Această naraţiune în care femeia e în primejdie este întărită de fiecare dată când un membru al familiei regale decide să se căsătorească, ceea ce provoacă în mod inevitabil genul de spectacol naţional interminabil, slinos şi slugarnic, care îmi face menstruaţia să fermenteze. Când prinţul William s-a căsătorit, cetăţenilor britanici li s-a acordat o sărbătoare publică. Lasă-i să mănânce tort, într-adevăr!

Ca formă de protest, am petrecut întreaga zi lucrând la o nouă poezie, luând pauze doar pentru a scuipa la ştirile de pe ecranul televizorului. Singurul lucru care a făcut ziua suportabilă a fost imaginea îmbucurătoare a unor fâşii de flegmă care se scurgeau pe faţa spilcuit digitalizată a lui Nicholas Witchell.

În orice caz, în calitate de activist al justiţiei sociale intersecţionale, miezul fiinţei mele este înrădăcinat în principiile antimonarhismului. Faptul că prinţul George încă nu a confirmat că este non-binar ne spune tot ce trebuie să ştim despre fanatismul inerent al familiei regale.

Şi cu cât se spun mai puţine despre Meghan Markle, cu atât mai bine; feminista autoidentificată care totuşi s-a degradat prin căsătoria cu acel îngâmfat, decadent, băutor de şampanie îmbrăcat în zvastică ţărănoi roşcat.

De altfel, nu am nimic împotriva roşcaţilor. Bineînţeles, aceştia ar trebui trataţi exact ca toţi ceilalţi oameni. Dar prinţul Harry este doar cea mai recentă manifestare a unui sistem de clasă corupt şi învechit. Ar trebui să ştiu. L-am întâlnit la una dintre seratele organizate de tati în Capri.

Markle este o vrăjitoare oportunistă. Să te căsătoreşti cu un prinţ este cam cel mai puţin feminist lucru pe care îl poţi face. Dacă s-ar fi dedicat cu adevărat cauzei emancipării feminine, s-ar fi aruncat sub picioarele unui cal sau ceva de genul acesta.

În plus, aşa-numita „zi specială” este o treabă umilitoare. Majoritatea ceremoniilor tradiţionale sunt prezidate de un preot; un bărbat atât de îngâmfat, încât declară că prin el trece puterea unei fiinţe atotştiutoare. Dacă acest lucru nu era deja suficient de degradant, ritualul începe cu preotul care verifică dacă himenul miresei este intact. Dacă nu trece acest test, este declarată a fi o curvă şi adunarea este invitată să rupă rochia de pe corpul ei murdar, strigând din nou şi din nou „ruşine”.

Ar trebui să recunosc că nu am fost niciodată la o nuntă, dar nu am niciun motiv să presupun că nu aşa funcţionează.

Unele femei sunt păcălite să devină casnice de către o deziluzie cunoscută în mod obişnuit sub numele de „iubire”. Dar nu există ceva precum dragostea. Este o invenţie burgheză menită să justifice impulsurile psihosexuale ale bărbaţilor.

Cea mai faimoasă „poveste de dragoste” din toate timpurile este despre un pedofil numit Romeo care seduce cu succes un copil de 13 ani numit Julieta. Adaptările moderne tind să aleagă actori mai în vârstă pentru a o interpreta pe Julieta, pentru a masca perversiunea inerentă pe care piesa încearcă să o normalizeze. Când eram studentă, am ales-o pe sora mea mai mică, Sophie, în rolul Julietei, alături de un Romeo voinic, în vârstă de vreo 50 de ani. Sophie avea trei ani pe atunci. Nu putea să-şi spună replicile deosebit de bine, dar cel puţin natura cu adevărat depravată a textului a fost clar evidenţiată.

Dar ceea ce mă enervează cu adevărat este faptul că mulţi cred că acest dramaturg este una dintre cele mai influente figuri literare din toate timpurile. Nu era. Era un rahat.

Desigur, există avantaje financiare atunci când vine vorba de căsătorie, în special în cazul uneia între două lesbiene, când două persoane au zestre. Dar beneficiile fiscale şi cadourile nu reprezintă o compensaţie pentru o viaţă de subjugare. Noţiunea de a deveni „acelaşi trup” cu un bărbat este o formă de poluare corporală. Pentru a ne păstra puterea feminină, trebuie să respingem orice fel de supunere conjugală.

Ar trebui să subliniez că scriu acest lucru ştiind că sora mea se

va căsători în curând şi că intenţionează să-mi ceară să fiu „domnişoară de onoare”.

O să o fac. Dar voi fi liberă sângerând într-o rochie albă.

Către o Utopie Socialistă Intersecţională

„Trecerea de la o relatare structuralistă în care capitalul este folosit pentru a structura relaţiile sociale în moduri relativ corespunzătoare la o expunere hegemonică, în care relaţiile de putere sunt supuse repetării, convergenţei şi rearticulării, a ridicat problema temporalităţii în argumentarea structurii şi a marcat o trecere de la o formă a teoriei lui Althusserian, care priveşte totalitatea structurală ca pe obiecte teoretice, la una în care perspectivele asupra posibilităţii contingente de structură inaugurează o concepţie reînnoită a hegemoniei, legată de site-urile şi strategiile contingente ale rearticulării puterii.”

Judith Butler

Deşi clasele sociale nu au fost niciodată una dintre priorităţile mele ca activist, înţeleg cum s-ar putea simţi să treci prin dificultăţi economice. Încă îmi plătesc ratele pentru al doilea frigider pentru vin. Şi cunosc mulţi oameni din clasa muncitoare. Kate Middleton, de exemplu.

Părinţii mei i-au votat întotdeauna pe conservatori. Mami trebuie pur şi simplu so facă; ea este unul dintre principalii donatori ai partidului, aşa că ar putea fi confuz dacă ar decide brusc să sprijine Partidul Laburist. În ciuda acestui fapt, am ajuns un ferm susţinător al socialiştilor, care arată şi mai clar ce gândire liberă şi nonconformistă am.

De asemenea, îi enervează enorm pe părinţii mei, ceea ce este foarte satisfăcător.

Este ironic faptul că singurele două femei prim-ministru din istoria politicii britanice au provenit din Partidul Conservator, având în vedere că sistemul economic de tipul laissez-faire este

favorizat în mod tradiţional de către bărbaţi. Capitalismul, la urma urmei, este un fenomen întru totul masculin. Simbolul primar al capitalismului, clădirea de tip zgârie-nori, nu este altceva decât un penis uriaş care se zăreşte la orizont, penetrând cerul.

Nu este o exagerare să spun că aş prefera să trăiesc într-un gulag sovietic decât într-o ţară capitalistă.

Socialismul este principiul conform căruia toată lumea merită să fie egală, chiar şi săracii. Criticii subliniază faptul că guvernele socialiste din trecut nu au reuşit să elimine sărăcia. Dar asta este o neînţelegere a scopurilor noastre. Dacă nu ar exista oameni săraci, atunci socialismul nu ar avea niciun scop, ceea ce implicit ne-ar face pe toţi capitalişti. Şi de ce ar vrea cineva asta?

Recunoscând asta, este datoria tuturor socialiştilor adevăraţi să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a le oferi sprijin celor săraci. Chiar zilele trecute, o cerşetoare mi-a cerut nişte mărunţiş. În loc să îi dau bani, am interpretat câteva poezii improvizate despre păcatele inegalităţii economice.

A rămas literalmente fără cuvinte.

În ansamblu, clasele sociale sunt o distragere de la problemele reale. Dacă mişcarea de justiţie socială ne-a învăţat ceva, este că sexualitatea, genul şi rasa vă pot afecta mult mai uşor potenţialul de mobilitate socială decât circumstanţele economice, educaţia sau nepotismul. Acesta este motivul pentru care a fost atât de important pentru Barack Obama să devină preşedinte al Statelor Unite, deoarece, deşi viaţa oamenilor de culoare săraci nu s-a îmbunătăţit în timpul mandatului său, se puteau măcar consola cu gândul că, timp de cel puţin opt ani, nu a fost vreun sărăntoc prost în biroul oval.

Pentru mine, orice perspectivă politică care nu reuşeşte să se angajeze în intersecţionalitate este ideologic muribundă. Politicile de identitate nu au fost niciodată mari câştigătoare de voturi, dar conducerea unei ţări înseamnă mai mult decât sprijinul populaţiei.

Doar uitaţi-vă la Hillary Clinton! Analiza atentă a rezultatelor alegerilor arată că ar fi devenit preşedinte dacă ar fi câştigat mult mai multe voturi. Dar acest lucru ar fi presupus extinderea discursului ei către cei care nu sunt interesaţi de justiţia socială. De fapt, atât de hotărâtă era să-şi alunge potenţialii alegători, încât i-a numit pe susţinătorii lui Trump „deplorabili”. Dacă vreunul dintre ei era nesigur, cu siguranţă ea nu îşi dorea susţinerea acestora la urnele de vot.

Planul lui Clinton a funcţionat perfect. A pierdut alegerile şi, prin urmare, şi-a păstrat simţul moral.

Nu poţi fi conştient decât dacă îmbrăţişezi intersectionalitatea. Este un cuvânt lung, aşa că unora dintre voi le-ar putea părea greu de înţeles la început, mai ales dacă aţi fost educaţi într-o şcoală de stat. Sau dacă sunteţi galezi.

Daţi-mi voie să explic! Intersecţionalitatea funcţionează ca o reţea, cu grupuri marginalizate care se încrucişează în diferite momente ale matricelor de persecuţie. Gândiţi-vă la asta ca la o ierarhie. Deci, de exemplu, o femeie este o figură oprimată, deoarece trăim într-un patriarhat, dar nu atât de oprimată precum o femeie hispanică, care, la rândul ei, nu este atât de oprimată ca o lesbiană hispanică, care la rândul ei, nu atât de oprimată ca o lesbiană transsexuală hispanică şi aşa mai departe.

Luaţi în considerare Marşul femeilor din 2017. Pe tot globul, gloate de activişti furioşi şi-au unit forţele pentru a protesta împotriva mai multor lucruri – nimeni nu era foarte sigur împotriva a ce anume –, dar toate grupurile prezente erau unite de dorinţa de a mustra milioane de cetăţeni care au votat pentru candidatul greşit la alegerile din SUA. Pentru un misogin precum Donald Trump, imaginea a zeci de femei care purtau „pălării roz în formă de vagin” – multe îmbrăcate în costume care înfăţişau un vagin – trebuie să fi fost terifiantă. Sunt cu adevărat surprinsă că nu a demisionat atunci pe loc. Presupun că nu a auzit-o pe Ashley Judd citind poezia epică Femeia obscenă, pentru că, dacă ar fi auzit-o, ar fi renunţat cu siguranţă la preşedinţie.

Din punctul meu de vedere, nu aveţi dreptul să vă numiţi

feministe dacă nu aţi ieşit să demonstraţi pentru drepturi pe care le aveţi deja în timp ce sunteţi îmbrăcate într-un costum care înfăţişează un vagin.

Dar mulţi activişti au criticat marşul, subliniind că s-a concentrat în mare parte pe femei. „Cum rămâne cu femeile afroamericane cu penis?”, s-au plâns. „De ce nu merge nimeni cu un penis negru pe cap?”.

Katherine Nolan, designerul pălăriei-vagin, a retras modelul când şi-a dat seama cât de ofensator era. „Şterg tiparul pe care l-am creat”, a spus ea într-o declaraţie chinuită de remuşcări. „Îmi pare foarte rău că i-am supărat pe oameni. Am citit, am ascultat şi am învăţat şi, deşi nu a fost intenţionat, a fost necugetat. În schimb, voi face nişte pălării cu trandafiri galbeni.”

Îmi vine în minte expresia „prea puţin, prea târziu”. Şi s-a gândit Nolan vreodată cât de mult rău poate provoca unui trandafir galben pentru oricine a fost vreodată violat de un florar?

L-am votat pe Jeremy Corbyn cu reticenţă, pentru că, intersecţionalistă fiind, aş fi preferat o lesbiană neagră în acea poziţie. Dar există întotdeauna posibilitatea ca Jeremy Corbyn să facă ulterior această tranziţie sau ca Diane Abbott să preia conducerea Partidului Laburist şi să-şi dezvolte gustul pentru pizde.

Corbyn a fost persecutat de acuzaţii cum că partidul său este antisemit, ceea ce nu pot să cred. Am iubit întotdeauna evreii. Le admir spiritul sarcastic, perspicacitatea lor financiară şi viclenia. Şi nu mă îndoiesc că la fel simte şi Corbyn.

La fel ca în cazul tuturor celor de stânga, nu există loc pentru antisemitism în viaţa mea. Sunt subiectivă destul atunci când vine vorba de câte un covrig ocazional. Îmi plac melodiile lui Barbra Streisand. Am citit chiar şi acel roman prostesc al Annei Frank despre o fată care e închisă într-un dulap.

Presa britanică nu l-a înţeles niciodată pe Corbyn, probabil pentru că nu pare să se pieptene prea des. Dar este pur şi simplu neadevărat să sugerăm că este un simpatizant terorist. El este

acuzat că a depus o coroană de flori la mormintele teroriştilor palestinieni (dacă există aşa ceva) care au ucis cetăţeni israelieni şi apoi a minţit în legătură cu asta într-un interviu. Dar dacă cineva mi-ar cere să- mi amintesc de fiecare coroană pe care am depus-o vreodată, sunt sigură că şi eu m-aş chinui să-mi amintesc.

Corbyn este al naibii de conştient, irefutabilul cowboy rodeo călărind masiva viţică a dreptăţii. El este pro BAME, pro LGBTQIA+, pro Islam, pro republicanism irlandez, pro avort şi respectă atât de mult femeile, încât a cerut ca acestea să aibă propriile vagoane în trenuri, astfel încât să poată fi protejate de teroarea care vine odată cu apropierea de bărbaţi. Când Corbyn a apărut la un eveniment din Loughborough, membrii publicului alb au fost taxaţi cu 10 lire mai mult decât minorităţile etnice pentru a-l auzi vorbind. Singurul lucru care ar fi putut face evenimentul mai cuprinzător ar fi fost furnizarea gratuită de orez şi mazăre.

Munca este „pentru mulţi, nu pentru câţiva”, conform sloganului actual al partidului. Coperta periodicului lor de la conferinţa partidului din 2018 a spus totul, fiind alcătuită din caricaturi ale diferitelor familii moderne. Erau asiatici, negri, purtătoare de hijab, o infirmă, un cuplu interrasial de lesbiene cu copilul lor de rasă mixtă, o muncitoare în construcţii şi chiar o roşcată. Partidul Laburist ' > > >
a trecut de la acea „conştiinţă de clasă” obositoare care a caracterizat mişcarea la începutul secolului XX, iar acum este adevăratul bastion al politicii de identitate.

Adevăratul motiv pentru care mass-media îl urăşte pe Corbyn este pentru că reprezintă o ameninţare la adresa formaţiunii. Socialismul a reprezentat un succes incompetent oriunde a fost implementat. În Venezuela, la momentul aşternerii acestor rânduri, un pui de 2,4 kg costa enorma sumă de 14 600 000 de bolivari.

Cam aşa stă treaba cu socialismul care îi face pe oameni mai săraci.

Odă unui boschetar

Capitalismul ţi-a luat locul pe care-l numeai acasă,
Ţi-a furat acoperişurile pentru a-şi ridica altare de avariţie,
Te-a aruncat în mahalaua vagabondă
Ca o împărătească beată mangă ce stă la coadă.

Păturile ţi-au fost furate de un terorist cu agendă
Cu un tirbuşon ruginit în loc de penis,
Înşurubându-se înspre sufletele semiînsărcinate
Ca o spatulă mânioasă în călduri, mereu agitată.

Neoliberalismul este un sandviş păros
Pe jumătate ros de un al doilea şezut de cizmar,
Un mosc întins care înmoaie duhoarea
Ca un tofu coagulat dintr-un frigider ursuz.

Dar masele se vor ridica,
O mie de Lily Allen în armuri argintate,
Pentru a bate bara pe care sunt împleticiţi dinţii

În timp umblă hai-hui pe o trambulină a fricii murdară de rahat.

Meghan

Şi-a croit drumul

în inima unui spiriduş bej.

Sinuoasă într-o letargie Givenchy,

Se zvârcoleşte,

fatal,

O pacoste de vrăjitoare criminală cu cătuşe, îmbrăcată în alb.

Oamenii de rând roiesc,

lungindu-şi gâturile,

Păduchi ologi într-un plictisitor sufleu

În timp ce ea se agaţă

Ca o lipitoare

De scrotul roşcat, regal.

Nu eşti o nenorocită de feministă.

Un catâr în care dansează heteronormativitatea

Invită familia Beckham la o tâmpenie de eveniment la care se bea şampanie.

Bufniţa a fost cea care a strigat:

„Hewitt, să se învrednicească”.

Acesta este portarul fatal, javro.

Eu sunt femexă

Gaura mea din faţă este priponită de trecut,
O ligatură zdrenţuită a poftei gălăgioase
Strânsă cu funii într-un vârcolac poleit
Care alăptează trenul minciunilor cu pederaşti ce se îmbrâncesc,
Căci eu sunt femexă.

Am strâns fonduri pentru dreptul de a ţipa,
Năpustindu-mă uşor pe o fiară cu trei coloane vertebrale,
Urlu la univers printr-o duhoare
De-mprăştiate regine cu fustele ridicate pe catalige dolofane.
Da, eu sunt femexă.

Înecată în propria-mi cerneală,
O piruetă cărnoasă a mizerabilului furt din buzunare.
Sânii mei sunt arici mici sifilitici,
Imnuri delicate de brânză cu ochi încrucişaţi.
Vezi, eu sunt femexă.
Genocidul este un orgasm făcut bucăţi,

Această glumă batjocoritoare a delincvenţei noduroase. O scrumieră de onix pe post de inimă,
Bucuria mea măruntă s-a stins în cenuşă rece.
Iată, eu sunt femexă.

În visele umede ale unei capre care a fost batjocorită, Sunt pătrunsă de degetele unui zeu numit Alegere, Un embrion fără barbă care-mi cântă o serenadă Prin secretele nedesluşite şi cenuşii ale nopţii.
Sunt femexă.

Zânele moarte şi găurile din faţă

„«Femeie» şi «bărbat» sunt forme ale discursului masculin. Genul – nu mai puţin decât sexualitatea – este o ficţiune ireductibilă.”

David M. Halperin

Ar trebui să le oferim tuturor nou-născuţilor mai degrabă numere decât nume, până când sunt pregătiţi să-şi stabilească propria identitate de gen.

Aceasta este o idee pe care am pus-o în circulaţie prin diverse medii: pamflete politice, concursuri deschise oricui vrea să-şi recite poeziile, dans interpretativ, ceramică şamanică şi o petiţie online intitulată „Unii copii sunt trans: treceţi peste”.

Unul dintre semnele care arată că un bebeluş se simte incomod în propriul corp este dacă plânge în mod regulat. Dacă, să zicem, i-aţi dat un nume masculin şi l- aţi îmbrăcat în albastru, este posibil ca lacrimile sale să fie un indicator al dismorfiei de gen. Dacă plânsul persistă după aproximativ o lună sau ceva mai mult, ar trebui să luaţi serios în considerare tratamentul hormonal.

Nu este niciodată prea devreme pentru a implementa astfel de proceduri, chiar dacă persoana în cauză este încă făt. Aş sfătui toate mamele însărcinate să fie vigilente. Dacă îşi pot simţi copilul nenăscut lovindu-le, acest lucru se datorează probabil faptului că încearcă să le semnaleze dorinţa de a-şi schimba sexul.

Există unele persoane care îndrăznesc să sugereze că medicamentaţia pe bază de hormoni este o formă de abuz faţă de un copil. Aceşti oameni ar creşte mai degrabă un individ născut în corpul greşit decât să administreze câteva injecţii inofensive pentru a contracara tirania naturii. Cine este adevăratul abuzator

aici?

Menţionez toate acestea pentru că societatea iluminată îşi dă seama acum că genul este fluid, categoriile învechite de „bărbat” şi „femeie” fiind taxonomiile dictatoriale atribuite aleatoriu la naştere. Unii „experţi” susţin în continuare că există doar două genuri. Ideea care susţine că este mai importantă cunoaşterea decât sentimentele este tot ceea ce nu este în regulă cu domeniul ştiinţelor moderne.

Mai simplu spus, suntem cu toţii transgender; este pur şi simplu o chestiune de proporţii. M-am săturat de oamenii care îmi contestă punctul de vedere cu privire la această problemă şi nu voi mai tolera asta. „Dezbaterea” în astfel de circumstanţe echivalează cu o formă de genocid, deoarece implică o negare a existenţei corpurilor trans. Este aşa cum spune J.M. Barrie în Peter Pan: „De fiecare dată când un copil spune: «Nu cred în zâne», există undeva o zână care moare”.

Cu toate acestea, suntem cu toţii obligaţi să respectăm vechea dihotomie dintre bărbaţi şi femei de fiecare dată când completăm un formular pentru un nou loc de muncă, pentru un sondaj sau chiar deschidem un cont bancar. Există câteva companii importante care fac tot posibilul pentru a ne convinge că societatea noastră face parte din secolul XXI. HSBC[1], de exemplu, oferă în prezent alegerea a zece titulaturi de gen pentru clienţii săi: Mx, Ind, M, Misc, Mre, Msr, Myr, Pr, Sai şi Ser[2]. Mai sunt încă câteva pe care aş dori să le văd reprezentate, inclusiv (dar nu limitat la): Mg, Mrg, Qx, Ug, Ct, Fk, Wk, Bs, Pnky şi Prky.

De asemenea, Facebook şi-a actualizat politicile de gen, oferind acum utilizatorilor săi mai mult de 70 de opţiuni diferite. Deci, în loc să bifaţi caseta pentru „bărbat” sau „femeie” sau „altul”, puteţi selecta dintr-o întreagă serie de identităţi precum „semibărbat”, „semifemeie”, „poligen”, „multigen”, „nonbinar”, „transmasculin” sau „cu două suflete”. Însă faptul că numărul de opţiuni pentru gen este doar în două cifre arată cât de mult mai trebuie lucrat.

„Ei bine”, strigă defăimătorii, „unii oameni pretind că sunt Napoleon; ar trebui să-i tolerăm şi pe ei?” La care răspund

mereu: da. Dacă cineva se identifică drept Napoleon, este Napoleon. Aş putea explica acest principiu, dar mi-e greaţă de ideea că ar trebui să fac acest efort pentru a satisface cerinţele reacţionarilor.

Mi se pare dezgustător faptul că principiul autoidentificării este atât de adesea batjocorit de şovinii din tabloide. Rod Liddle, de exemplu, a scris un articol batjocoritor pentru Sunday Times intitulat „Mă identific ca tânăr de culoare, chihuahua trans, iar adevărul poate să mă lase-n pace”. Nu-l pot condamna suficient pentru atitudinea lui respingătoare şi nesimţită.

Cu excepţia cazului în care vorbeşte serios, pentru care îl felicit călduros.

Unul dintre noii mei termeni preferaţi este otherkin, adică o persoană care se identifică ca nefiind umană. Prin asta nu mă refer la cei care nu seamănă evident cu forma umană arhetipală, cum ar fi Barry Manilow sau Janet Street-Porter, ci mai degrabă cei care ştiu adânc în sufletul lor că sunt dincolo de sfera simplului homo sapiens.

Pentru a fi cu adevărat conştienţi, trebuie să fiţi, de asemenea, pregătiţi să adoptaţi o gamă variată de pronume care desemnează genul, care pot varia de la individ la individ. Pronumele tradiţionale „ea” şi „el” sunt folosite atât de normal şi implică un grad şocant de prejudecăţi. De remarcat, de exemplu, că istoricii tind să facă referire la regele Henric al VlII-lea ca fiind „el”. Dar de ce? Se gândesc vreodată că Henric ar fi preferat un pronume nonconformist? Nu este nimic deosebit de masculin în a avea o barbă uriaşă, umeri laţi şi un penis masiv. Prietena meu Belinda are un penis cât al unui armăsar. Asta nu o face mai puţin feminină.

Este nevoie de foarte puţin efort să înveţi pronumele cuiva sau să le defineşti pe ale tale. Multe universităţi din Regatul Unit recurg la utilizarea de ecusoane în timpul primei săptămâni în campus chiar în acest scop, astfel încât puteţi vedea imediat când este potrivit să folosiţi ea/ei/al ei, el/lui/al lui, ei, ele/lor/ al lor, xe/xem/xyr, ne/nym/nis, ne/nem/nir, ae/aer/aers, ve/ver/vis, ey/em/eir, fae/faer/faers, shey/shem/sheir, per/per/pers,

tey/ter/tem, ze/hir/hir, zhe/zhim/zhers sau zie/zim/zir. Ce ar putea fi mai simplu de atât?

Unul dintre punctele culminante ale anului meu este Ziua Internaţională a Pronumelui, din 17 octombrie, când, aşa cum spune Lesbian Gay Bisexual Transgender Resource Center al Universităţii din Wisconsin, putem contribui cu toţii la „transformarea societăţii pentru a celebra identităţile multiple care se intersectează". Dintre toate problemele cu care se confruntă astăzi comunitatea globală, cu siguranţă aceasta trebuie să aibă prioritate. Nu mă pot gândi la o modalitate mai bună de a celebra diversitatea decât prin a-i evita pe fanaticii care refuză să înveţe terminologia corectă, să impună utilizarea mai multor pronume noi prin legi solide privind discursul împotriva urii, să caute disidenţii şi să-i pedepsească fără milă. Este ceea ce Mahatma Gandhi ar fi făcut dacă ar fi fost şi astăzi în viaţă.

Aş prefera să fiu împuşcată de un terorist singuratic decât să-mi fie identificat

greşit genul.

Incriminarea limbajului non-woke, cel nonconştient, este doar începutul. Următorul pas este să ne asigurăm că sentimentele nimănui nu vor fi vreodată afectate de asumarea greşită a genului persoanei respective. În acest scop, multe şcoli gimnaziale din Regatul Unit sunt în proces de a introducere a uniformelor neutre din punct de vedere al genului, dorind să le interzică fetelor să poarte îmbrăcăminte tipic „feminină". Pentru o persoană trans, imaginea unei fuste poate declanşa o anxietate majoră. Dacă eliminăm pur şi simplu toate aparenţele evidente ale deosebirilor tradiţionale de gen, atunci toată lumea va fi fericită. Şi dacă sunteţi unul dintre aceia care nu ar fi mulţumiţi în astfel de circumstanţe, atunci probabil că nu meritaţi fericirea în primă instanţă.

Multe persoane trans se opun acestor inovaţii, susţinând că indivizii ca mine, care pledează în numele lor pentru drepturi speciale emană o atitudine de superioritate. Acest tip de transfobie internalizată îmi frânge inima şi pur şi simplu

demonstrează necesitatea introducerii unor astfel de măsuri. Ştiu ce este mai bine pentru comunitatea trans, chiar dacă ei nu ştiu.

Trebuie să regândim întreaga abordare a acestui subiect, iar cel mai bun mod ar fi să introducem studiile de gen în programa naţională. Copiii trebuie să înţeleagă că vaginurile, penisurile, ovarele, testiculele şi trompele uterine sunt toate nişte simple constructe sociale. Este esenţial să îi învăţăm că însăşi conceptul de gen este o fabricaţie, dar este simultan şi cel mai important aspect al propriei identităţi.

Evidenţierea folosirii greşite a limbajului este un aspect esenţial al acestei lupte. Un serviciu de informaţii medicale din San Francisco, numit Healthline, a publicat recent un Ghid al practicilor sexuale sigure pentru comunitatea LGBTQIA, folosind termeni mai adecvaţi pentru organele genitale umane. De exemplu, ori de câte ori este necesară o referire la ceea ce este cunoscut în mod convenţional ca „vagin”, autorii ghidului folosesc termenul de „gaură din faţă”.

Ceea ce este grozav la expresia „gaură din faţă” nu este doar că e una incluzivă, ci este şi mult mai sexy decât termenul de „vagin”. La urma urmei, „vagin” este forma latină pentru „teacă”.

Nu sunt teaca niciunui bărbat.

Această minunată mişcare către o mai largă incluziune m-a inspirat să scriu prima mea piesă de lung metraj, Monoloagele găurii din faţă, pe care am interpretat-o la teatrul din mahalaua mea. Criticii m-au lăudat cu toţii. „Şocant de literară în execuţia sa”, a scris Lincoln Courier. „McGrath pare complet inconştientă de nuanţe sau gust”, s-a spus în Stage. Preferata mea a fost recenzia din TheatreBlogUK, care pur şi simplu a întrebat: „La ce dracu' m-am uitat?”.

1. Grupul HSBC – bancă multinaţională de investiţii britanică şi holding de servicii financiare.

2. Mx, pronunţat „mix” sau „mux”; Ind, abreviere pentru individ; M, gen nespecificat; Misc, abreviere pentru gen amestecat; Mre,

abreviere pentru „mister”; Msr, combinaţie de Miss / Sir; Myr, gen nespecificat; Pr, pronunţat „per”, abreviere pentru „persoană”; Sai, pronunţat ca engl. „sigh”, termen folosit în Asia; Ser, pronunţat „sair”, termen folosit în America Latină (n.trad.).

Islamofeminismul

„Profetul Mohamed nu a fost doar un feminist pentru timpul său, ci şi un feminist intersecţional care a dorit să genereze cât mai multă incluziune.”

Muslim Girl Magazine

Pentru a obţine starea de conştientizare, trebuie să trataţi musulmanii cu o fineţe specială. Acest lucru este esenţial, având în vedere formele de prejudecăţi din ce în ce mai vehemente cu care se confruntă din cauza stereotipurilor injurioase din mass-media şi din cultura populară, precum şi a nemulţumirilor legitime din comunităţile islamice, care au apărut ca rezultat direct al jafurilor occidentale din timpul conflictelor internaţionale.

De asemenea, unii dintre ei au bombe.

Nu încerc nici pentru o clipă să diminuez impactul teribil al atrocităţilor teroriste. Dispreţuiesc ISIS. Ei sunt genul care conferă un renume prost fundamentalismului islamic; un grup atât de respingător, încât scriitorii din drama televizată Downton Abbey au fost nevoiţi să-l omoare pe câinele familiei, pe nume Isis, deoarece numele era pătat. Personal, consider că este mai probabil ca ISIS să-şi fi schimbat numele în ISIL, în cazul în care oamenii începeau să creadă că sunt fani ai serialului Downton Abbey.

Dar să vă spun ceva. Dacă un număr suficient de mare de feministe s-ar alătura grupării ISIS, am putea-o transforma într-o mişcare progresivă de justiţie socială.

De fiecare dată când aud despre un alt act de terorism jihadist, inima mi-e grea, pentru că ştiu că va exista o reacţie islamofobă

oribilă. Indiferent de crimele săvârşite, nimic din ceea ce a făcut ISIS vreodată nu se apropie de faptele comise de naţiunile europene în timpul Cruciadelor. Cu siguranţă, faţă-n faţă cu jihadismul modern, trebuie să ne concentrăm asupra acţiunilor greşite ale creştinilor medievali. Orice altceva ar fi pură ipocrizie.

Si nu este ca şi cum lucrurile s-au îmbunătăţit în timp. Vă amintiţi când brutăria creştină din Belfast a refuzat să facă un tort pe care să scrie mesajul „Susţine căsătoria gay" pentru un client? Occidentalii trebuie să îşi facă ordine în propria casă înainte de a începe să critice comportamentul excesiv al câtorva islamişti radicali.

Conform teoriei intersecţionalităţii, musulmanii ocupă chiar vârful ierarhiei victimelor. Aceasta este în mare măsură o consecinţă a faptului că sunt ţapul ispăşitor al tragediei 9/11. Ironia este că nici nu putem fi siguri că musulmanii au fost vinovaţi. Din ceea ce ştim, acei bărbaţi ar fi putut fi quakeri deghizaţi.

Unora dintre cei din aripa dreaptă le place să pretindă că există o contradicţie între principiile Islamului şi cel de-al patrulea val feminist. Dar dacă ar petrece de fapt ceva timp în Pakistan sau Arabia Saudită sau în oricare dintre celelalte state islamice ale lumii, şi-ar da seama că atitudinile faţă de femei sunt extrem de progresiste. Pentru a dovedi acest lucru, la sfârşitul acestui an voi face o plimbare îmbrăcată ca o curvă prin centrul oraşului Karachi.

Dacă există într-adevăr o problemă cu inegalitatea de gen în ţările predominant musulmane, cum explicaţi că nu a existat nicio condamnare într-un tribunal Sharia pentru infracţiuni bazate pe ură şi misoginie?

Sah-mat, fraierilor!

„Dar drepturile homosexualilor?", ţipă islamofobii, complet ignoranţi cu privire la multitudinea de musulmani queer. Desigur, sunt mulţi care încă se ascund, cum ar fi clericul radical Abu Hamza, dar acest lucru este previzibil, având în vedere homofobia cu care se confruntă în continuare societatea britanică

modernă. Chiar şi în teritoriile dominate de ISIS, se ştie că homosexualii urlă fericiţi de pe acoperişuri, admiţând că sunt gay.

Nu există nicio inconsecvenţă reală între drepturile homosexualilor şi Islam. Da, majoritatea musulmanilor britanici cred că homosexualitatea ar trebui să fie ilegală, dar dacă homosexualii se abţin pur şi simplu de la sex în timpul Ramadanului, mi s-ar părea un compromis practic.

„Dar libertatea de exprimare?”, zbiară fanaticii cu furie, citând adesea lucruri scoase din context pe care musulmanii le-au spus pentru a arăta faptul că se opun libertăţii individuale. Să luăm cazul vedetei pop pakistaneze, Rabi Peerzada, care a provocat indignare atunci când, aparent, a cerut executarea ilustratorilor francezi care l-au desenat pe profetul Mahomed. „Libertatea de exprimare nu poate justifica niciodată blasfemia”, a scris ea pe Twitter. „A-l ilustra în mod batjocoritor pe Profet este cel mai grav act de terorism. Ilustratorii trebuie spânzuraţi imediat.”

Unii oameni (adică rasiştii) au solicitat ca Twitter să-i interzică lui Peerzada să mai posteze. Desigur, nu luaseră în considerare postscriptul pentru tweet-ul ei -

- care cred că s-ar traduce „LOL, doar glumesc, asta ar fi o nebunie”.

Occidentalii trebuie să înţeleagă că există un război civil care se dezlănţuie în interiorul Islamului, iar cei cumpătaţi încearcă să reformeze credinţele mai problematice. Am putut vedea dovezi în acest sens când Islamul a fost redenumit Religia Păcii, ceea ce cred că putem fi de acord cu toţii, sună mult mai atrăgător. Acest lucru ajută, de asemenea, în a le reaminti tuturor că, atunci când cineva intră cu un camion într-un grup de pietoni strigând Allahu Akbar!, nu are absolut nimic de-a face cu Islamul.

Apoi, există problema vălului; opoziţia faţă de acesta este cu siguranţă una dintre cele mai flagrante forme de islamofobie imaginabile. De exemplu, mulţi s-au plâns de gama hijaburilor companiei Marks & Spencer pentru fetiţele cu vârste de până la trei ani, dar, cu siguranţă, ultimul lucru pe care ne-am dori să-l

vedem ar fi copilaşi îmbrăcaţi precum nişte curve furioase.

Chiar mai bine, aceste mici hijaburi au un preţ foarte rezonabil, doar şase lire bucata, şi sunt disponibile într-o varietate de culori de la negru la foarte negru.

Recent, în presă s-a scris mult despre femeile din Iran, care riscă să fie arestate dacă dansează în public sau refuză să-şi acopere părul, ca formă de protest. O femeie a fost condamnată la doi ani de închisoare atunci când imaginile în care îşi scotea hijabul au fost distribuite publicului larg pe reţelele de socializare. Dar, după cum vă vor spune feministele occidentale precum Linda Sarsour, hijabul este un simbol al puterii. Legea Sharia, ne informează Sarsour, este „rezonabilă” şi „are mult sens”.

Deci, ce cred că fac aceşti protestatari iranieni? Au vreo idee câte dificultăţi le produc feministelor occidentale care vor să distrugă patriarhatul? Acoperiţi-vă dracului părul, javrelor!

Nu spun că femeile care refuză să poarte vălul merită să fie închise, dar nici că

nu o merită.

Din fericire, unele femei musulmane curajoase ripostează şi îşi poartă hijabul, burka şi niqabul ca pe nişte simboluri feministe. Recent, regina frumuseţii Sara Iftekhar a deschis un nou drum purtând hijab în finala competiţiei Miss Anglia. Fusese deja votată ca fiind cea mai atractivă femeie din Huddersfield, ceea ce, desigur, este cam ca şi cum ai câştiga la skanderbeg într-un ospiciu. Cu toate acestea, faptul că Iftekhar nu s-a simţit capabilă să poarte burka completă în finală ne arată cât de islamofobe sunt aceste „competiţii de frumuseţe”.

Este treaba politicienilor noştri să se ocupe de această situaţie disperată şi să facă din orice critică la adresa Islamului o crimă provocată din ură, pedepsită în conformitate cu legea Sharia. Este perfect posibil să fii un liberal care susţine legile privind cenzura şi antiblasfemia.

Theresa May, în ciuda tuturor greşelilor sale, şi-a arătat sprijinul citând din Coran la conferinţa Partidului Conservator pentru că,

deşi ea nu este musulmană, este admiratoare a preoţilor musulmani în timpul liber.

Dar fostul ministru de Externe, Boris Johnson, a inflamat relaţiile interconfesionale atunci când a comparat femeile musulmane îmbrăcate în burka cu nişte cutii poştale. Abia a doua zi l-am văzut pe poştaşul nostru livrând scrisori moscheii locale şi am presupus că era un fel de glumă proastă. Cuvintele au consecinţe.

Analogia ofensivă a lui Johnson a inspirat gloate de tineri din toată ţara să-i terorizeze pe musulmani cu plicuri. O utilizatoare de pe Twitter, Amanda Fleiss, a scris: „Tocmai am văzut o doamnă musulmană cu copiii săi, care purta o burka, batjocoriţi lângă centrul medical, tinerii îi împingeau plicuri în faţă şi copiii ei plângeau. A trebuit chemată poliţia. Asta ai produs, Boris Johnson”.

Mi-e greaţă când mă gândesc că există oameni care cred că această anecdotă ar putea fi inventată. Şi chiar dacă este, ne spune mai multe despre societatea britanică modernă decât ar putea vreodată să o facă o mie de poveşti „adevărate”.

Lumea nu trebuie populată cu oameni

„Inter faeces et urinam nascimur.”

(„Suntem născuţi între rahat şi urină.”)

Augustin de Hipona

Trebuie să vorbim despre munca neplătită. Există literalmente mii de femei căsătorite care îşi petrec o mare parte din vieţile lor, care au un final pe această planetă, îngrijindu-şi descendenţii. Pe şleau, e o pierdere de timp. Dar mai aproape de subiect, acestea nu sunt plătite în niciun fel pentru această responsabilitate extrem de grea.

Dacă femeile aleg să-şi sacrifice perspectiva unei cariere pentru a se reproduce, asta ţine, desigur, numai de ele. Făcând acest lucru, însă, întruchipează tot ceea ce este putred în societatea patriarhală. Ele şi-au interiorizat misoginismul într- atât de mult încât cred cu adevărat că a creşte un copil este mai important şi mai plin de satisfacţii decât câştigarea banilor.

Ele urăsc femeile. Se urăsc pe ele însele. Sunt mai rele decât bărbaţii.

Pentru a echilibra lucrurile, ar trebui să recunosc că unele femei sunt atrase instinctiv de ideea înmulţirii. Nu este ceva ce să fi înţeles vreodată pe deplin, dar sunt mult prea tolerantă din fire ca să sar direct la concluzii.

Unii dintre prietenii mei îmi spun că a fi părinte este una dintre cele mai satisfăcătoare sarcini pe care ţi le oferă viaţa şi că naşterea în sine este un miracol. Deci, din toate punctele de vedere, dacă vă doriţi să aveţi un omuleţ care se alimentează gestând înăuntrul vostru timp de nouă luni, doar pentru ca mai apoi să iasă dinăuntrul vostru în genul de spectacol sângeros care ar fi potrivit într-un film precum Alien, sunteţi invitaţii mei.

Copiii au multe nevoi, le lipsesc abilităţile sociale de bază şi nu sunt în stare să ajute la niciun fel de munci fizice serioase. Am puţină sau deloc răbdare cu cei care nu ajung la nivelul meu intelectual, aşa că singurul moment în care mă voi asocia vreodată cu copiii este când îi educ în privinţa justiţiei sociale. Consider că aceasta este o datorie morală, deşi e una obositoare. De două ori pe săptămână petrec o oră la şcoala primară locală, învăţându-i pe copii despre sărăcie sau daunele capitalismului corporatist sau explicându-le de ce genul este o ficţiune distructivă.

Uneori organizez ateliere pentru elevii mai tineri, în care îi ajut să-şi dezvolte abilităţile în domeniul poeziei politice. Poeziile mele par să rezoneze cu cei mai inteligenţi dintre ei, în special Humpty Dumpty era un rasist nenorocit, Ozymandias, partea a Il-a, Celălalt schelete exterior al lui Cher, Butternut Squash e sexist şi Al doilea dildo preferat a lui Peppa Pig.

Orice act sexual heterosexual este viol. Ergo, toţi taţii sunt violatori. Nu este nimic conştient în a avea copii. Este o funcţie biologică grotescă şi cu totul inutilă. Dacă darwiniştii au dreptate şi defectele sunt în cele din urmă eliminate printr-un proces de selecţie naturală, nu va trece mult timp până când specia umană va evolua dincolo de dorinţa ruşinoasă de a se reproduce. Organele noastre sexuale nu sunt neapărat diferite de apendicele nostru; doar o mahmureală care se trage dintr-un timp primitiv, când trăiam în peşteri şi mâncam iarbă.

Într-un anumit sens, uneori cred că regele Irod a avut dreptate. Bebeluşii sunt supraapreciaţi şi eminamente inutili. Desigur, nu incit pe nimeni la crimă (trebuie să subliniez acest lucru din motive juridice), subliniez pur şi simplu că multe dintre problemele societăţii ar putea fi atenuate dacă am slăbi legile privind uciderea pruncilor.

Cei care susţin aşa-numita „continuare a rasei umane” trec cu vederea două puncte-cheie. În primul rând, de ce sunt femeile cele care, în mod covârşitor, îşi asumă această serioasă povară existenţială? În al doilea rând, dat fiind faptul că trăim într-o societate irepresibil de misogină, rasa umană merită cu adevărat să trăiască?

Dar dacă unele femei vor să insiste asupra asumării responsabilităţii pentru propriii copii, cel puţin guvernul ar putea să le plătească în mod corespunzător pentru această muncă. De ce ar trebui ca o femeie să-şi cureţe, să-şi îmbrace şi să-şi hrănească propriul copil dacă nu există stimuli financiari? Mai ales dacă acel copil este mascul.

Prietena mea Tabitha a născut recent un băieţel. Amândouă am sperat la un copil non-binar, dar o ecografie timpurie a dezvăluit adevărul teribil. După naştere, unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut acest organism a fost să plângă pentru a fi hrănit. Acesta este genul de sentiment masculin de îndreptăţire cu care ne confruntăm aici. Abia ieşit din pântec şi totul este „eu, eu, eu”. Fiul Tabithei este într-adevăr un rahat greţos.

Dar, desigur, a naşte o fiică vine cu propriul său set particular de dificultăţi. După cum a remarcat Simone de Beauvoir, „cineva nu

se naşte, ci mai degrabă devine femeie”. Acesta este un adevăr indubitabil. Nimeni nu a născut vreodată o femeie adultă, ce dracu'! Pare ciudat că trebuie să scoatem asta în evidenţă.

Apoi, există presiunile sociale care trebuie luate în considerare. Bebeluşii nu sunt imuni la sexismul de zi cu zi. Când s-a născut nepoata mea, fratele meu şi soţia lui mi-au trimis o felicitare pe care scria: „Baby Alison a sosit pe lume pe 2 iulie 2017, 3,7 kilograme”. Fata trăia de doar de câteva zile şi părinţii ei deja îşi băteau joc de greutatea ei.

Revin la ideea mea despre moralitatea procreării într-o lume misogină. Spun asta pentru acele femei care se simt îndrăzneţe. Fiecare picătură de spermă este un intrus. Încearcă să se strecoare în corpul tău, să îţi penetreze chiar şi sufletul, să îţi distrugă tot potenţialul de dragul unui copil plângăcios, care va creşte doar pentru a nu te suporta. Dacă sperma este glonţul, atunci penisul este mitraliera.

Trăieşte pentru tine, nu pentru un parazit care nu s-a născut încă!

Masculinitate toxică

„E băiat!”,

Strigă doctorul,

Limba lui ca de piatră funerară pocnind

Ca un falus ramificat

În găoaza unei măgăriţe moarte.

Bebeluşul meu are boaşe în loc de ochi.

Corpul său este un hăţiş alunecos, însângerat, de carne masculină,

Zvâcnind, răscolind, înşurubându-se în psihicul meu.

Acest cuc a crescut în spaţiul meu sacru,

Numai pentru a mă sfâşia făcându-şi loc spre lume.

„Du-te naibii, javro!”, şopteşte non-fata

Cu zâmbet de lăptar prădător,

Chicotitul arzându-mi pielea cu toxicitatea lui,

Pe măsură ce modelează un leat patriarhal

Din părul pubian al o mie de moaşe care suspină.

Orice băieţel este o abominaţie,

O pepită primitivă de puroi scos dintr-o rană deschisă

Şi aruncată în utere murdare.

Mamele sunt leagăne de bărbaţi nou-născuţi,

Fuste scuipate stropite cu spermă friptă pe grătar.

Cei care menstruează

Sângerăm

Ca nişte flori de milă, îndesate în cleşti solizi

Doar de două ori înghiţite de un lepros hoţoman

Pe măsură ce visele despre labii care acoperă vibratoare

Smulg lăţeii vătămaţi

din casa lor păroasă.

Fericită că sunt grasă în papucii mei care strigă „Fute-mă!”

Mă rostogolesc

Împinsă până în mijlocul grădinii de un spermatozoid numit Soartă

Cântăm cântecul unei întâlniri mensuale pe măsură ce

Sângerăm

Cu trădarea care apare sub forma unui picpicpicpic roşu.

Pline de riduri şi de secreţii vaginale

Sângerăm

Neruşinate precum sirenele care se scurg,

Bătând din cozi pe un ţărm necunoscut,
Cântând pentru a-i încuraja pe marinarii cu vibrantele
lor degete.

Un glonţ de vâscoză îmbibat în putere,
O orgie de şobolani pe moarte în interiorul unui scrot improvizat.
Ghiftuindu-ne cu visele de estrogen
Sângerăm
Ca o nepoată plesnită, cu urechile acoperite de
cămile retardate
Şi păşind ca o curvă în fălcile timide ale morţii.

Bocetul unui vegan

În abatorul eternităţii,
Caprele se grupează, copitate cadaverice
În mozaic inundat de sângele
Laptelui care este muls fără încetare.

Îi rumeg pe rumegători,
O generaţie de boycow-uri nevinovaţi
Pierduţi în nebunia cărnii de porc
Ale unor onanişti care au rămas cu gura căscată.

Hotdogii sunt sicrie
În care porcii sunt transformaţi în cârnaţi
Pipete genocide de futilitate,
Oferind uitare gurilor sălbatice.

Ce-i cu oul nobil,
Medalion oval al celor neclociţi,
Amestecaţi şi pângăriţi

Pe un pat de moarte prăjit?

Şi ce-i cu oaia maiestuoasă,

Dichisită şi pufoasă de pe-un deal, Destinul ei e să devină

mărunţită

Şi împrăştiată într-un gulaş dezamăgitor?

În visele mele încă le aud,

Limbuţii cu halouri permisive.

O mie de bivoliţe înarmate

Mugind a răzbunare.

Freeze Peach

„Libera exprimare este ideea de bază a unei democraţii libere şi corecte. Dar să fim sinceri şi să avem curajul să lămurim cine poate vorbi, unde şi de ce.”

Reni Eddo-Lodge

Gândiţi-vă că libertatea de exprimare înseamnă că oamenii pot spune orice vor, oricând doresc. Exact aşa a început Germania Nazistă.

După cum a subliniat ziaristul de la The Guardian, Owen Jones, expresia „libertatea de exprimare” nu este „nimic altceva decât un truc politic, un şiretlic, un termen de care extrema dreaptă abuzează intenţionat pentru a răspândi ura”. Şi nu doar jurnaliştii de stânga, cum este Jones, au ajuns la această concluzie. Mulţi oameni inteligenţi şi carismatici simt acelaşi lucru.

Pentru a trăi într-o societate cu adevărat liberă, trebuie să existe limite asupra formelor individuale de exprimare verbală. Principiul meu călăuzitor, care mi-a servit foarte bine în toţi cei douăzeci şi patru de ani trăiţi pe această planetă abjectă condusă de bărbaţi, este că aceia care încearcă să apere libertatea de exprimare sunt inevitabil criptofascişti. Aceştia sunt genul de oameni cărora le este dor de rasistele „vremuri bune” şi cărora le place să spună cuvântul „mongoloid”, care este incredibil de jignitor pentru comunitatea bolnavilor de paralizie spastică.

În plus, libera exprimare este selectivă. Când mi-am recitat poezia Dumnezeu şi alţi homosexuali la clubul de lectură al bibliotecii locale, cu membri de peste şaizeci de ani, mi s-a cerut să plec. Se pare că au văzut mimica mea „obscenă şi deranjantă”.

Asta era toată ideea. Făţarnicii.

Extremiştii care susţin libera exprimare se plâng întotdeauna de „cultura PC” sau că „ar călca în permanenţă pe coji de ouă”. Aşa cum am subliniat de mai multe ori, această expresie este o microagresiune faţă de vegani şi nu ar trebui tolerată.

Nimeni nu va împiedica pe cineva să spună lucrurilor pe nume, aşa că este logic că singurele persoane care au nevoie de dreptul la libera exprimare sunt cele care intenţionează să spună lucruri eronate. Dacă nu ar fi existat libertatea de exprimare, Pol Pot nu ar fi putut ordona moartea niciunui cambodgian.

Cea mai bună abordare a acestei probleme a venit inevitabil de la celebra scriitoare Laurie Penny:

M-am săturat să mă prefac că intenţiile bune ale patriarhatului alb sunt mai importante decât consecinţele promulgate pentru corpurilor altora. Nu bunele intenţii sunt problema aici. Simţiţi-vă liberi să fiţi pe cât de rasişti doriţi în intimitatea propriilor inimi, dacă puteţi trăi cu voi înşivă, dar nu – şi acest aspect este foarte important – în intimitatea propriei case.

Întrebarea pe care Penny o lasă fără răspuns este cum poate fi aplicată această tactică. Agenţii RDG-işti au găsit o soluţie după cel de-al Doilea Război Mondial, plantând microfoane în casele cetăţenilor. Nu există nicio îndoială că ar trebui să le urmăm exemplul.

Gândiţi-vă la asta! Oamenii sunt mult mai predispuşi să spună lucruri jignitoare dacă au impresia că nimeni nu-i ascultă.

Cenzura este un instrument important al oricărui guvern pentru a ne garanta libertăţile. Datele par să sugereze că ne mişcăm constant înspre direcţia corectă, prinşi în fasciculul liniştitor al motorului de conştientizare. Potrivit Centrului de Cercetare Pew, 40% dintre tinerii din SUA ar sprijini cenzura guvernamentală a

„declaraţiilor care ofensează grupurile minoritare”. Şi în Regatul Unit, legile cu privire la discursul instigator la ură sunt adoptate cu mai mare regularitate pentru a contracara opiniile problematice şi umorul fără gust. Markus Meechan a fost condamnat de o instanţă de judecată pentru că a încărcat un videoclip pe internet în care învăţa un câine pug să execute salutul lui Hitler. El a susţinut că era o glumă, dar, desigur, nu există nimic cu adevărat amuzant la un pug nazist.

Videoclipül a fost vizionat de trei milioane de ori şi mă trec fiorii gândindu-mă câţi câini impresionabili au fost radicalizaţi de acest spectacol înainte ca YouTube să îl elimine.

Recent, poliţia din Regatul Unit a solicitat publicului larg să „raporteze incidentele care au la bază ura”, care ar include „comentarii jignitoare sau insulte, online, personal sau în scris”. În această nouă eră a conştientizării, legea nu se aplică doar pentru infracţiuni, ci şi pentru incidente. Aceasta este o uriaşă uşurare, deoarece de ceva timp prea mulţi cetăţeni încalcă legea şi scapă nepedepsiţi.

Postmoderniştii au explicat de nenumărate ori că limbajul reprezintă baza realităţii. Nimic nu este în mod autentic adevărat dincolo de discursul prin care este transmis. Acesta este motivul pentru care nu existau homosexuali înainte ca termenul să fie inventat, în 1868, nici alcoolici înainte de primul diagnostic, în 1849, nici broaşte ţestoase de Galápagos înainte de a fi descoperite, în 1535, şi nici electricitate înainte de a fi inventată, în 1879.

Luând în considerare acest lucru, pare evident că, pentru a învinge fanatismul, trebuie doar să eliminăm cuvintele folosite pentru a exprima punctele de vedere fanatice.

Să facem un experiment rapid. Imaginaţi-vă, dacă vreţi, un homofob! Există nişte discursuri pline de ură în mintea lui, gata să izbucnească. Poate că doreşte să exprime: „Nu sunt de acord cu căsătoria între persoane de acelaşi gen”. Dar cuvintele nu există. Au fost eliminate cu zeci de ani în urmă şi nu mai există. Ce ar face omul nostru atunci?

Răspunsul este evident. Ar sta acolo într-o tăcere stânjenitoare, până când, în cele din urmă, şi-ar da seama că de fapt nu ar fi nimic de care să se bucure mai mult decât să lase un alt om la voia „YMCA”.

Sindicatele studenţeşti din universităţi conduc în prezent lupta împotriva liberei exprimări prin crearea de „spaţii sigure”, în care dezbaterea este interzisă în cazul în care subiectele pot declanşa reacţii nedorite. La Oxford, o dezbatere privind avortul a fost anulată deoarece trebuia să participe un bărbat cu puncte de vedere nepotrivite. Dezbaterile sunt toate foarte bune în principiu, dar nu este necesar să se reprezinte toate punctele de vedere într-un argument. Un protestatar, Niamh McIntyre, a spus: „Ideea că într-o societate liberă absolut totul ar trebui să fie deschis dezbaterii are un efect nociv asupra grupurilor marginalizate”. O universitate nu este neapărat locul potrivit pentru explorarea ideilor alternative.

Acesta este motivul pentru care instituţiile de învăţământ superior trebuie să depună eforturi pentru a-şi decoloniza planurile de învăţământ pentru a amplifica noi voci diverse şi a demonta dominaţia toxică a bărbaţilor albi din istorie. Dostoievski, Newton şi Schopenhauer ar trebui să fie uitaţi. Acum este clar că au contribuit foarte puţin la cultura noastră.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru grecii antici; o grămadă de bărbaţi albi misogini, care acum sunt morţi, care au apreciat întotdeauna libertatea de exprimare ca mijloc de denigrare a femeilor. „Prin vorbire”, a scris oratorul Isocrate, „îi educăm pe ignoranţi şi îi informăm pe înţelepţi”. Nu pot fi singura persoană care a observat că sintagma „îi informăm pe înţelepţi”[3] [4] este o anagramă pentru „curvă feministă”[5].

Du-te la dracu', Isocrate! Ţi s-a scurs timpul!

3 Formă denaturată a expresiei free speech utilizată pentru a-şi bate joc de cei care insultă ideea de „libertate de exprimare”.
4 (engl.) „inform the wise”.
5 (engl.) „feminist whore”.

Androcaustul

„Proporţia bărbaţilor trebuie redusă şi menţinută la aproximativ 10% din rasa umană.”

Sally Miller Gearhart

În 1610, un „poet”, mascul alb, al cărui nume nu merită menţionat a scris o piesă numită Cymbeline. În al doilea act, unul dintre numeroasele sale personaje bidimensionale întreabă: „De ce nu pot bărbaţii să se nască? Fără femei? Bastarzi suntem cu toţii”.

În Paradisul pierdut a lui John Milton, Adam deplânge crearea soţiei sale Eva într-un mod similar. „O, de ce Dumnezeu nu a umplut lumea deodată cu bărbaţi”, întreabă el, „şi a găsit o altă cale de a crea omenirea?”.

Aceasta este fantezia care se ascunde în inimile infernale ale tuturor bărbaţilor: o viziune utopică a unui viitor în care toate femeile sunt eliminate, dorinţele carnale le sunt îndeplinite de roboţii sexuali ascultători şi reproducerea poate fi realizată fără a fi nevoie de implicarea femeilor.

Pentru majoritatea bărbaţilor, actul sexual cu o femeie este pur şi simplu o altă formă de masturbare. Cu alte cuvinte, femeile nu sunt considerate decât şosete recipiente pentru sperma lor. Deci, este inevitabil ca bărbaţii să păstreze în secret o dorinţă de a procrea pe cont propriu, la fel ca amibele. Este o analogie adecvată, având în vedere că o amibă şi un bărbat împărtăşesc un grad similar de inteligenţă. Aşa cum spune Val, personaj din romanul lui Marilyn French The Women's Room, „toţi bărbaţii sunt violatori şi asta este tot ceea ce sunt”.

Nu-i urăsc pe bărbaţi. Mi-e milă de ei. Sunt nişte creaturi inferioare, scule fără cap cu scule care au fost învăţate încă de la naştere că sunt comandanţii universului. Este un fel de deziluzie în masă impusă la nivel cultural. Dacă antrenezi un câine să lingă o farfurie, asta nu îl face o maşină de spălat.

Ei spun că ar trebui să combaţi focul cu foc. Aceasta este o logică tipic masculină, pentru că, de fapt, dacă dai foc unei case în flăcări, nu obţii mare lucru. Dacă privim lucrurile metaforic totuşi, putem deduce că atacul este cel mai bun mijloc de apărare. Şi dacă am dreptate în privinţa omniprezentei fantezii masculine de a scăpa lumea de femei, este logic că noi ar trebui să ajungem primele acolo.

Pentru a evita orice ambiguitate, o voi spune pe şleau. Aceasta este o idee care mi-a venit dintr-odată, în timp ce mă gândeam la starea mea de permanentă subjugare, vara trecută, într-o scurtă excursie de schi la Val d'Isère.

Este doar asta. Timpul bărbaţilor s-a încheiat. Următorul pas este eliminarea lor totală.

Deci, ce facem? O vreme, acolo pe Twitter, #KillAllMen era în tendinţe la nivel mondial, până când tiranii care conduc compania au decis că acest lucru este „aţâţător” şi au început să blocheze conturile care îndrăzneau să-l folosească.

Nu sunt un fan al crimelor. În multe cazuri, sunt considerate ilegale şi, personal, în general, cred că sunt un lucru rău. Stă exact între contravenţia pentru sfaturi neavenite date femeilor şi impozitul guvernamental pe tampoane.

Aşadar, atunci când vă propun să „omorâm toţi bărbaţii”, nu vorbesc despre crimă în sine. Vorbesc despre schimbarea societăţii noastre, astfel încât, după o perioadă de timp, însăşi existenţa bărbaţilor să fie înscrisă în cărţile de istorie.

Permiţi-mi să explic. Dacă genul este determinat din punct de vedere cultural (aşa cum este), atunci nu există niciun motiv temeinic pentru ca cineva să se identifice ca bărbat. Doar pentru

că trăim sub un patriarhat atât de tiran şi opresiv, aproximativ jumătate din populaţie acceptă eticheta „masculin” care i-a fost repartizată la naştere. Odată ce societatea noastră îmbrăţişează femininul etern, nu va mai fi nevoie de opusul său ticălos. Yang va fi înghiţit de yin. Şarpele cu clopoţei îşi va fi rupt coada mortală. Lingura ascuţită a feminităţii va fi crăpat carapacea păroasă a adevărului.

Există avantaje în a fi bărbat, cu siguranţă. Bărbaţii sunt plătiţi mult mai mult decât femeile pentru aceeaşi muncă, rareori trebuie stea la coadă pentru a merge la toaletă şi, din punct de vedere statistic, e mai puţin probabil ca ei să rămână însărcinaţi.

Dar nu ar trebui să supraestimăm aceste diferenţe, deoarece a face acest lucru ar însemna să cădem în capcana esenţialismului biologic. Cu toţii am auzit miturile: bărbaţii sunt mai agresivi, bărbaţilor le place fotbalul şi berea, bărbaţii au penisuri etc. Dar acestea sunt pur şi simplu roluri pe care anumiţi membri ai rasei umane sunt încurajaţi să le joace.

Unii spun, de exemplu, că doar bărbaţii sunt capabili să urineze în timp ce stau în picioare. Pentru a le dovedi că se înşală, urinez doar din picioare şi este extrem de eliberator. Le-aş îndemna pe toate femeile să facă acelaşi lucru, astfel încât să putem dezmembra în cele din urmă aceste stereotipuri dăunătoare (deşi ar trebui să aveţi un şerveţel la îndemână, deoarece v-aţi putea murdări).

Amazoanele au trăit o viaţă îmbelşugată fără bărbaţi. Erau o rasă de războinice atât de tari, încât şi-au tăiat unul dintre sâni pentru a îmbunătăţi utilizarea arcului şi a săgeţii. Şi-ar sacrifica un soldat un testicul pentru această cauză?
Improbabil!

Asta explică de ce cuvântul „amazon” provine din greaca clasică a ( ) şi mazos (), care este cel mai bine tradus ca „fără sân”. Cuvântul a fost însuşit frumos de către librăria online cu acelaşi nume. Fondatorul Amazon, Jeff Bezos, susţine că a făcut această alegere pentru că sună „exotic şi diferit”, când, în relitate, bănuiesc că a fost atras de etimologia cuvântului. Cât de potrivit

este faptul că numele unei corporaţii gigantice de miliarde de dolari, condusă de un consiliu de administraţie predominant masculin, înseamnă literalmente „fără sâni”.

Gilman este cunoscută mai ales pentru nuvela ei The Yellow Wallpaper (1892), dar Herland o scoate din domeniul tradiţional feminin al designului interior şi o introduce în genul masculin al ştiinţei ficţionale utopice. Pentru mine, Herland este mai mult decât un simplu roman. Este un ghid. Este o profeţie despre o lume mai bună.

S-o facem să se întâmple!

Fascişti dogmatici

„Toţi avem HIV.”

Diamanda Galâs

Când vine vorba de promovarea egalităţii, Hollywoodul joacă un rol vital. Cu toţii ne luăm reperele din cultura populară; comportamentul nostru este dictat aproape în totalitate de filmele şi serialele care ne plac. Aceasta este cunoscută sub numele de „teoria efectelor media” şi, chiar dacă şase decenii de cercetare nu au reuşit să aducă nici o dovadă, experienţa mea personală confirmă că este adevărată.

Întotdeauna au existat filme care combat fascismul şi apără conştiinţa. Frodo şi Sam din seria Stăpânul Inelelor au făcut minuni pentru conştientizarea comunităţii LBGT, arătând că până şi hobbiţii ar putea fi sodomişti. Şi când Cy Endfield şi-a făcut filmul Zulu în 1964, a insistat să includă numeroşi actori de culoare.

Una dintre cele mai de succes francize din istorie este, desigur, Războiul Stelelor. Nu prea se poate exagera în privinţa influenţei acestor filme, dar când vine vorba de reprezentare, acesta lasă de dorit. Dacă pe Luke Skywalker l-ar fi interpretat un actor indigen în 1977, rasismul ar fi fost eliminat până acum.

Apoi, mai este problema minorităţilor sexuale. Lipsa reprezentării LGBTQIA+ în trilogia originală Războiul Stelelor este în mod clar o acţiune homofobă. Din câte îmi dau seama, există un singur personaj lesbian. Are o scurtă apariţie în Întoarcerea lui Jedi, când Jabba Hutt îl aruncă pe Luke Skywalker în groapa ei.

Cele mai recente filme din seria Războiul Stelelor, care tind să

apară în fiecare lună sau cam aşa ceva, sunt realizate de Disney, un conglomerat mass-media care a fost fondat de un ilustrator american ce şi-a îngheţat corpul, astfel încât să poată reveni la viaţă odată ce evreii vor fi dispărut.

Aceste adaptări mai noi sunt mult mai progresiste decât cele realizate la sfârşitul anilor 1970 şi începutul anilor 1980. Autorii lui Rogue One: A Star Wars Story au observat că „Imperiul reprezintă o organizaţie suprematistă (umană) albă", care este contrazisă în film „de un grup multicultural condus de femei curajoase". Asta este important deoarece, dacă lucrările de ficţiune nu transmit un mesaj pozitiv despre diversitate, este dificil să vezi ce funcţie îndeplinesc. Filmele există pentru a ne educa, nu pentru a ne distra. Orlando Bloom, de exemplu, a jucat într-o întreagă serie de filme pentru a ne învăţa că nu are niciun talent distinct.

Îmi amintesc de un citat al scriitorului Sabine Baring-Gould: „Dumnezeu i-a făcut pe cei mai mulţi oameni după un mecanism şi i-a lipit pe micile lor parcele de pământ pentru a se învârti şi a-şi desfăşura traseul precum figurile de pe o ţeavă de orgă italiană". Trebuie să acceptăm că, pentru majoritatea oamenilor, liberul arbitru este un mit. În special, clasele muncitoare se clatină pentru totdeauna pe marginea fascismului. Dacă nu le instruim cum să gândească şi să simtă prin cultivarea atentă a culturii populare, riscăm să împingem aceste creaturi maleabile în abis.

Dar nu doar filmele influenţează comportamentul plebeilor. Alte forme de divertisment sunt, de asemenea, de vină pentru pandemia actuală a nazismului, care ne copleşeşte naţiunea. Au trecut cincizeci de ani de la lansarea îndrăgitul serial Dad's Army, dar nimeni nu s-a gândit vreodată să întrebe de ce nu erau femei de culoare în distribuţie. De ce nu?

Multe feministe au susţinut că trebuie să existe personaje feminine mai puternice în dramele de televiziune. Pe de altă parte, după cum a subliniat scenaristul Daisy Goodwin, înfăţişând femeile în poziţii puternice, producătorii sunt vinovaţi de „alterarea realităţii". Prin urmare, mi-aş dori să văd mai multe

spectacole în care femeile sunt descrise ca fiind puternice, pentru a transmite un mesaj pozitiv, dar simultan descrise ca fiind slabe, pentru a reflecta modurile în care femeile sunt oprimate în societate.

Comedia este un alt domeniu foarte problematic. Acum, ar trebui să spun de la bun început că nu m-a interesat niciodată comedia. N-am mai zâmbit încă de la creşă şi regret acel moment şi acum.

Şi de ce să zâmbesc? Viaţa este doar un preludiu de rahat pentru moarte.

Glumele reprezintă violenţă. Asta se datorează faptului că umorul este un construct patriarhal, ceea ce explică de ce industria stand-up-ului a fost, în mod istoric, atât de dominată de bărbaţi heterosexuali, cât şi de câţiva homosexuali, ici şi colo, dacă sunt destul de guralivi. După cum a spus comedianta premiată Hannah Gadsby, stand-up-ul este „o formă de artă concepută de bărbaţi pentru bărbaţi”. Gadsby este în fruntea unui nou val curajos de comediante feministe care subminează genul, asigurându-se că nu fac pe nimeni să râdă.

Prea mult timp, actorii de comedie au presupus că pot râde de orice şi să scape nepedepsiţi. Comedia trebuie curăţată de glume care consolidează fanatismul. Permiteţi-mi să demonstrez:

Când eu şi soţia mea ne certăm, suntem ca o trupă la concert: începem cu câteva lucruri noi şi apoi lansăm cele mai mari hituri.

Frank Skinner (legitimizarea

violenţei domestice).

Poliţia din West Mersea a anunţat în această seară că doreşte să intervieveze un

bărbat care poartă tocuri înalte şi pantaloni cu volănaşe. Însă poliţistul a spus că trebuie să poarte uniformele lor normale.

Ronnie Corbett (normalizarea transfobiei sau ceva de genul ăsta).

Am o teorie conform căreia Jordan s-a căsătorit cu un luptător pentru că avea nevoie de cineva suficient de puternic pentru a-l împiedica pe Harvey să o fută.
Frankie Boyle (făcând presupunerea misogină că o femeie ar fi incapabilă să-i ia apărarea fiului fără ajutorul soţului ei).

Citind din nou aceste „glume", pare că Hitler nu a murit niciodată. Este clar că trebuie neapărat să trecem la o nouă eră a comediei conştiente, una care este atent controlată, pentru a ne asigura că nu este întrecută nicio măsură. Aşa cum a observat Matt Zoller Seitz într-un articol pentru Vulture, artiştii heterosexuali albi, de sex masculin vor fi în continuare bineveniţi, dar vor trebui să înveţe să asculte „atunci când cineva le atrage atenţia cu privire la subiectul abordat de ei, la modul în care îşi gândesc glumele sau îşi expun opiniile politice". Dacă aceşti comedianţi patriarhali nu se deranjează să se autocenzureze pentru a evita perpetuarea stereotipurilor dăunătoare, atunci, sincer, pot să mi-o sugă.

Nica Burns, directoarea premiilor Edinburgh Comedy, a ţinut un discurs plin de zel pe marginea lansării festivalului din 2018, în care a spus că este „încântată" de „mişcarea de conştientizare care stabileşte un plan pentru o continuă evoluţie, încercând să recunoască un reper clar pentru ceea ce este inacceptabil în zilele noastre". Astfel de figuri importante din industria comediei trebuie să insiste asupra acestor factori şi să ne reamintească faptul că scopul comediei este de a educa masele în chestiuni de etichetă socială şi limitele libertăţii de exprimare. Dacă o

comedie este prea plină de umor, este puţin probabil ca acest obiectiv să fie atins.

Şi nu doar comedianţii vor trebui reconfiguraţi. Ofiţerilor de poliţie din Regatul Unit li s-a oferit deja „un training de tachinare” pentru a combate creşterea umorului problematic. Potrivit mentorilor atelierului, cursul „explică ideea de corectitudine politică, recunoaşte beneficiile distracţiei la locul de muncă şi se concentrează pe riscurile şi responsabilităţile tuturor celor implicaţi”. Glumiţele, dacă nu sunt reglementate corespunzător, pot scăpa rapid de sub control. Să nu uităm că Al-Qaida a pornit ca un grup de improvizaţie.

În cele din urmă, cu toţii avem de ales în privinţa formei de distracţie pe care o consumăm, ceea ce, la rândul său, determină dacă putem sau nu îndeplini condiţiile prealabile pentru starea de conştientizare. De exemplu, îmi place muzica numai dacă este produsă de artişti din grupuri marginalizate. Def Leppard este un bun exemplu, deoarece toboşarului îi lipseşte un braţ. Apoi, este Gabrielle, care este de culoare, femeie şi îi lipseşte un ochi. Lily Allen este o altă alegere bună, deoarece este în mod clar retardată.

Muzica hip-hop este sublimă, cu excepţia artiştilor de rap alb precum Eminem, Vanilia Ice şi Pam Ayres. Dar în timp ce ascultaţi rap, trebuie să aveţi grijă la însuşirea culturală. Când Kendrick Lamar a invitat o admiratoare albă pe scenă să cânte cu el piesa M.A.A.D. City la un concert din Alabama, a fost nevoit să se oprească atunci când a folosit în mod repetat cuvântul care începe cu „n”. Nimeni nu poate înţelege de ce fata s-a complăcut în această explozie rasistă. Unii au presupus că s-ar putea să aibă legătură cu faptul că acel cuvânt este repetat în versurile melodiei.

Nu poate exista nicio justificare pentru albii care folosesc cuvântul care începe cu „n”. Trebuie să aveţi acreditările urbane necesare înainte de a face proclamaţii precum „Dayum nigga, dem wypipo be keepin' ma niggas down n' sheeit”[6], care cred că

6 „La naiba, negrilor, la dracu' cu albii care le tot pun beţe-n roate fraţilor voştri” (n.trad.)

este un citat din autobiografia lui Rachel Dolezal.

Sunt întru totul pentru libertatea artistică, dar când vine vorba de însuşirea culturală sau de a ofensa grupurile dezafectate, susţin că arta ar trebui să fie supusă unui anumit grad de cenzură.

Există o formulă simplă. Dacă distrează, este divertisment. Dacă ofensează, este discurs al urii. Depinde de elita conştientă să supravegheze care sunt limitele.

Alătură-te nouă!

Comedie

Glume batjocoritoare scuipate în urechi care imploră În timp ce
râsul se prăbuşeşte victimizant
Asupra capetelor fragile declanşate de
Tirani non-binari pe o scenă.
Haha nu este pronumele care mă defineşte.

Glumele sunt baionete, rup gâturi
Într-un chicotit toxic de disperare.
O curvă masculină criminală vorbeşte sânge
Şi varsă spuma lui ursuză de distrugere.
A doua Rwanda.

Cu un „cioc cioc” aici
Şi un „cine-i acolo”,
Umorul ieftin dintr-un matinal la radio.
Castori corpulenţi îşi clătesc mânecile
Pe zorzoanele semidegresate ale durerii.

„Este doar o glumă”, ţipă pumnalul,

Pe măsură ce violează carnea femeilor cu guri deschise.

Suntem lăsate în urmă distruse şi futute

În timp ce găinile îşi traversează drumurile

Să le-o tragă orfanilor cu ciocurile lor groteşti.

Mami

Vrei o bucată din mine, mami?
Încearcă-mi peroneul ascuţit şi înfipt în inima ta căscată.
Sunt ţinută prea strâns în pântecul tău
Ca să mănânc o turmă de patrupezi,
Reeducată neîndurător de soartă,
Ţopăind spre exterior, într-un cerc sclipitor de măruntaie.

Sunt un avertisment suicidal al creierului.
Cufundat, inactiv la împungerea degetelor bifurcate
Trăgând de râia eunucului cu cleşti de rahat.
Mami îmi întinde faţa
Peste o poală de sânge
Şi se coase pe o nicovală a nelegiuirii, de zece ori.

De ce păstrezi mere glazurate în păr, Mami?
Nu mi-am dat consimţământul
Să fiu aruncată în această lume.
Nu ai avut niciun drept să mă ucizi cu viaţă.

Mami, mami,

Sufletul tău este un vibrator al urii.

Sunt Titania McGrath

Titania,

Furnal al păcălelilor,

Cu nasul pe sus, înălţat.

Criptofasciştii tremură când urlu.

Cu maţele smulse învârt sabia scrutătoare a virtuţii, Ca un prepuţ care râde în burta unei sperietoare de ciori.

Curajoasă cârpă nazistă ecosexuală,

Lovind cu cuvintele usturătoare primite de la cis-incubuşi Şi vorbind la prânz despre cât de problematic este Uberul.

Mă prăbuşesc printre troli cu zâmbete de svastică,

Femela alfa lângă un bărbat omega,

Un al doilea Hristos, o pionieră-regină a crimei.

Sângele androgin curge; lipsit de gen.

Poporul de băieţei înţepeniţi la comanda mea În timp ce justiţia este împărţită cu brio.

Scuipând în siguranţă albine ale iubirii,
Mă cert cu un craniu al inimilor frânte, Excitată şi hiperconştientă.

Concluzia

„Aceasta nu este o concluzie.”

Titania McGrath

Citind ultimul poem, mă trec fiori gândindu-mă că opera mea nu va fi niciodată depăşită.

Poezia se sfârşeşte odată cu mine.

Literalmente, tot ceea ce fac este artă. Am un dar formidabil. Şi totuşi, acest lucru are dezavantajele sale. Mi se pare plictisitor să fiu admirată în mod constant. După cum a spus recent un lingău, „William Blake a fost Titania McGrath a generaţiei sale”.

Este adevărat că unor cititori, în majoritate bărbaţi, le este greu să se conecteze cu munca mea. Foarte rar, vreo femeie mă va critica; o acuză tristă a fenomenului deja cunoscut al misoginiei interiorizate.

Sunt prea periculoasă pentru comunitatea literară. Manevrez adevărul ca pe o sabie şi ştim cu toţii că săbiile pot provoca răni.

Sunt o vindecătoare, o ţesătoare de vise. Am fost adusă pe acest pământ pentru a apăra minorităţile şi pentru a lupta pentru dreptate socială. Munca mea nu este despre ego. Este mult mai măreaţă decât mine. Acesta este motivul pentru care mi-aş îndemna toţi cititorii să răspândească vestea despre această carte, astfel încât să se poată vinde în cât mai multe exemplare.

Dacă aţi parcurs aceste pagini, atunci aţi făcut primii mici paşi către conştientizare. Dar patriarhatul este un monstru care nu va fi eutanasiat cu uşurinţă. Doar zilele trecute, căutam prin magazine o felicitare pentru ziua de naştere a unei prietene

feministe şi nu am putut găsi nimic care să nu fie roz sau bazat pe gusturi tradiţionale feminine. A trebuit să merg în trei locuri diferite pentru a găsi ceva potrivit. Câte femei trebuie să fie uşor incomodate înainte de a transforma studiile de gen în materii obligatorii în şcoli?

În încercarea de a schimba lumea, trebuie să vă pregătiţi pentru dispreţul previzibil al ignoranţilor şi al celor care nu sunt conştienţi. Ei nu te vor considera „războinic al justiţiei sociale” şi te vor acuza că te străduieşti să găseşti lucruri de care să fii jignit. Când fac acest lucru, reamintiţi-le că trăim într-un societate patriarhală heteronormativă. Totul este jignitor.

Vor spune că opiniile voastre seamănă cu cele ale lui Orwell. Din acest motiv, ar fi o idee bună să vă pregătiţi studiind cel mai faimos roman al lui George Orwell, 1984. L-am citit recent pentru prima dată şi am fost plăcut surprinsă să constat că societatea descrisă acolo nu este chiar o distopie terifiantă, aşa cum o descrie toată lumea. De fapt, există câteva idei foarte sensibile.

Trebuie să vă amintiţi că fanatismul nu este întotdeauna evident. Trebuie să ne descotorosim de ipoteza conform cărora oamenii nu sunt rasişti doar pentru că nu spun sau fac niciodată lucruri rasiste. Tendinţele inconştiente sunt reale. Dacă nu mă credeţi, încercaţi să aplicaţi pentru un loc de muncă folosind un nume de familie tradiţional al oamenilor de culoare, cum ar fi „Mugabe”. Vedeţi cât de departe ajungeţi!

Rasismul inconştient împotriva musulmanilor este deosebit de intens. Studiile arată că 96% dintre respondenţi ar fugi dacă ar auzi pe cineva strigând „Allahu Akbar!” într-un loc public.

Când vine vorba de rasism, nu poate fi pur şi simplu doar responsabilitatea oamenilor BAME să remodeleze cultura noastră de supremaţie albă. În orice caz, albii – autorii nedreptăţii – ar trebui să se agite pentru schimbare. Vedeta de cinema Anne Hathaway s-a dezvăluit a fi o aliată în adevăratul sens atunci când a declarat că „toţi oamenii de culoare se tem că-şi pot pierde viaţa zilnic în America”. Este un adevăr îngrijorător care trebuia spus şi, uneori, opiniile tuturor celor de culoare sunt cel mai bine exprimate de milionarii celebri albi.

Cel mai grav prejudiciu este acela care este subtil şi, prin urmare, cu atât mai înşelător. Cu toţii avem un prieten care nu va viziona un film dacă va juca şi Cuba Gooding Jr., care nu poate să rostească vraja Djibouti sau care se enervează când trece pe lângă religioşii sikh. În acele momente, astfel de lucruri par banale şi nedemne de comentat, dar pot avea un impact cumulativ asupra coeziunii sociale.

Trebuie să fim proactivi. Dacă nu sunteţi membru al grupării locale Antifa, trebuie să vă înscrieţi. Pentru cei care nu ştiu, „Antifa” este o abreviere de la „antifascist”, ceea ce înseamnă că li se permite să lovească oamenii în numele toleranţei. După cum a susţinut comentatorul Frank Guan, ideea diviziunilor sociale „reconciliate printr-o conversaţie «onestă» este «depăşită de mult»”. Mult mai eficient este să loveşti pe cineva peste cap cu antifurt de bicicletă.

Antifa reprezintă prima linie a acestei lupte. În anii următori, cărţile de istorie vor consemna că utopia noastră socialistă a fost realizată datorită hipsterilor din clasa de mijloc îmbrăcaţi în IRA, stropindu-i cu spray cu piper pe alegătorii lui Trump şi ţipând la Jacob Rees-Mogg.

Deci implicaţi-vă! Asiguraţi-vă că daţi exemplul potrivit! Acest lucru se aplică atât înfăţişării voastre, cât şi comportamentului. Puteţi începe prin a vă îngrăşa. A fi slab este un act de violenţă. Dacă aveţi o talie subţire, sunteţi, prin definiţie, un agresor. Este batjocură pasiv-agresivă împotriva graşilor. Aşa cum a susţinut reporterul Huffington Post Michael Hobbes în articolul său, „Tot ce ştii despre obezitate este greşit”, stigmatul impus obezilor de către medici şi mass-media este cel care provoacă cele mai multe daune, mai mult decât faptul că aceştia nu se pot spăla pe dinţi fără să gâfâie.

Feriţi-vă de comedianţii care îşi bat joc de cei oprimaţi! Promovaţi un nou tip de cultură a conştientizării, una în care comedia în sine este eliminată. Ar trebui să luăm exemplu de la Arabia Saudită, unde comedianţii pot fi condamnaţi la pedepse cu închisoare de până la cinci ani. „Satira” a fost mult timp o faţadă pentru răspândirea urii.

Asiguraţi-vă că sunteţi activi online, deoarece atunci când vine vorba de recalibrarea prezentului, reţelele de socializare sunt cruciale! Să nu uităm că ISIS a fost aproape învins printr-o serie de hashtag-uri creative. La fel şi câteva privegheri nocturne târzii cu lumânările, desigur.

Profitaţi de orice ocazie pentru a rezista la ciuma însuşirii culturale! Limitele rasiale trebuie să fie strict controlate. Spre deosebire de gen, care este cu totul fluid.

Provocaţi-vă propriul stil de viaţă! Dacă nu există femei de culoare în familia voastră, trebuie să vă întrebaţi: de ce nu?

Scoateţi în evidenţă privilegiul oriunde apare! Cu siguranţă, nu este doar o coincidenţă faptul că bărbaţii albi heterosexuali – beneficiarii unui privilegiu structural – sunt cei care fac presupuneri despre oameni în funcţie de sexualitate, rasă sau gen.

Şi scrieţi-i deputatului vostru! Solicitaţi statului să ia o măsură mai dinamică în combaterea urii! Expresia „libera exprimare” este una rasistă. Singurul mod în care putem opri fascismul este dacă poliţiei i se permite să aresteze oamenii pentru ceea ce spun şi gândesc.

Deci, ce urmează pentru Titania McGrath? A fost o experienţă plăcută să împărtăşesc aceste gânduri, creând un fel de biblie pentru discipolii mei woke. Dar nu mă voi opri până nu vom atinge utopia diversităţii intersecţionale socialiste decolonizate, poliamoroase, fluide, pro-trans, cu o gândire pozitivă asupra corpului, ridicată împotriva discriminării celor cu dizabilităţi, de verificare a privilegiilor, a politicilor pentru discurs, a matriarhatului lipsit de ură. Mai sunt multe lucruri de făcut pe măsură ce trecem împreună prin apele tulburi ale nedreptăţii.

Cred că sunt cel mai eficientă când îmi combin arta cu activismul. Prin urmare, după multă analiză, am decis că următorul meu proiect va fi rezolvarea diferitelor conflicte din Orientul Mijlociu printr-un scurt tur al poeziei mele feministe libere.

Aşadar, dacă vreunul dintre cititorii mei ştie despre un loc

potrivit prin Mosul, Gaza sau provincia Sistan-Baluchistan, aş fi recunoscătoare dacă ar lua legătura cu agentul meu.

Centrele comunitare de artă sau cafenelele vegane sunt cele mai potrivite.